

Уроки Піфагора

Розказано Піфагором та Карфагеном
Записано Анною Зубковою

Редактор тексту, автор
та упорядник коментарів —
Володимир Антонов

Переклад з російської
Ірина Войтенко,
Микола Квасниця

«NewAtlanteans»
2022

Піфагор — це один із Месій, який працював з надання духовної допомоги втіленим людям у країнах басейну Середземного моря (докладніше — див [6,20]). Його головна заслуга перед людством — не в математичних розробках, про які нині знають усі школярі старших класів, а в тому, що Він створив тоді досконалу духовну Школу, принципи організації навчання в якій, мають бути прикладом для всіх наступних поколінь населення нашої планети.

У цій книзі Він і Його нині Божественний Учень Карфаген розповідають про події, що передували та готували створення Піфагором Його Школи.

В даний час Піфагорі Карфаген продовжують Божественне служіння людям, як Святі Духи — Представники Творця.

Матеріали, що публікуються, будуть цінні, як для тих, хто ще тільки має намір почати духовне вдосконалення себе, так і для тих, хто вже пройшов значну частину цього Шляху.

Книга може стати чудовим підручником для шукачів духовної Досконалості. У тому числі, акценти в ній робляться на етичний компонент роботи і на оволодіння мистецтвом медитації: від початкових — до вищих прийомів.

Зміст

Розділ перший: Бранці.....	4
Розділ другий: Втеча.....	9
Розділ третій: Про Закони Цілого.....	13
Розділ четвертий: Доля.....	20
Розділ п'ятий: Воля.....	29
Розділ шостий: Колісниця або про вміння керувати собою.....	40
Розділ сьомий: Внутрішня тиша.....	44
Розділ восьмий: Гай ліванських кедрів.....	48
Розділ дев'ятий: Проект майбутньої Школи.....	53
Розділ десятий: Про зростання душі.....	60
Розділ одинадцятий: Танцівниця.....	63
Розділ дванадцятий: Піраміда є «Вогонь зсередины». Медитація Тота-Атланта.....	70
Розділ тринадцятий: У Вавилоні.....	78
Розділ чотирнадцятий: Закінчення учнівства Гамількара.....	85
Коментарі: Про Шлях до духовного Вдосконалення.....	88
Коментарі Досконалих, які говорять від імені Єдиного Бога.....	99
Рекомендована література.....	105

*«Той, хто отримав посвячення повинен
світити Вогнем,
Який був отриманий,
і нове Світло собою запалювати:
Світло Знань і Любові
до Єдиної Творчої Волі
— До Творця всього!*

Піфагор [6].

Розділ перший: Бранці

Холодна ніч у лівійській пустелі здавалася нескінченною і бранцям, і їхнім конвоїрам.

Начальник персів-стражників уже почав турбуватися, що вони збилися зі шляху.

Але ось попереду, нарешті, стало видно вогні багать величезного табору — і всі зітхнули з полегшенням.

Усіх бранців, крім одного, відвели до решти рабів, захоплених у полон перським військом.

— А з цим фінікійцем що робити? Адже він — жрець, і, схоже, з важливих! Куди його тепер?

... Перс похмурої зовнішності з ще погано загосним шрамом через все обличчя скривився, і мовчки махнув рукою у бік далекого багаття.

Новий бранець був дуже високого зросту і потужної статури, ніби він був атлетом, а не жерцем. Він мав кучеряве довге та густе чорне волосся. Простий лляний, колись білий, одяг жерця

був роздертий у кількох місцях і носив явні сліди боротьби.

Жерця — фінікійця відвели туди, куди було вказано. Один із стражників, передаючи його новим охоронцям, сказав:

— Ось, приймайте фінікійця! Говорять, що він маг і жрець. Тож — обережніше з ним! Його вшістьох ледь скрутили.

З цими словами він розрізав тугі мотузки, якими були зв'язані руки жерця.

Фінікієць кинув гордовитий погляд на охоронця і почав розтирати заанімілі під мотузкою руки.

Біля багаття сиділо восьмеро людей. Це були полонені, насамперед з різних міст і храмів Єгипту, — жерці, провісники, астрологи та цілителі. Цих людей, за наказом Царя персів Камбіса, повинні були утримувати особливо і доставити цілими до столиці персів. Адже, не лише золотом був багатий Єгипет. Таємниці, що зберігаються жерцями в храмах і пірамідах цієї держави, давали йому, як вважалося, могутність протягом тисячоліть. І лише зараз впало Єгипетське царство під військовою міццю перського воїнства. Так що володарі цих знань були особливо цінним трофеєм, який слід зберегти і надалі використовувати.

Новий бранець окинув уважним поглядом всіх своїх майбутніх супутників-полонених з висоти свого зросту. Лише на одній людині в світлому, за грецькою традицією, і дуже чистому одязі, його погляд затримався на мить. Потім він знову заглибився у себе.

Саме той із бранців, на якого звернув свою швидкоплинну увагу фінікієць, посунувся, посту-

паючись йому місцем поруч із багаттям. Він вийняв зі складок одягу дбайливо загорнутий у чисту тканину шматок паляниці і простяг його фінікійцю, потім налив у чашу води.

Новий бранець ще раз оглянув з подивом того, хто так охоче поділився з ним їжею. Припустити, що бранців добре годували, було складно. Він кивнув на знак подяки і взявся за їжу.

Після трапези, фінікієць запитав:

— Ти не схожий на єгиптянина, ти грек?

— Так. Моє ім'я — Піфагор.

— А я — Гамількар із Карфагену, — назвав себе фінікієць. — Що привело тебе до Єгипту?

— Я навчався у Мемфісі.

— Ти чужинець? І був допущений до посвячення жерцями? Ось так дива!

На цьому розмова завершилася.

Фінікієць був небагатослівним, він не приймав участі у спільній бесіді. Але, час від часу, він кидав на грека уважні погляди і слухав, як Піфагор говорив. Грек явно викликав у ньому інтерес, на відміну інших бранців, до яких фінікієць ставився з деякою зневагою чи навіть зарозумілістю.

Цього не можна сказати про грека. Він, іноді, розмовляв з іншими бранцями, розпитуючи їх про цілющі трави та прийоми зцілення, або з цікавістю слухав міркування про планети та Всесвіт.

Зазвичай, бесіди велися єгипетською мовою, яку розуміли всі бранці. Але Піфагор чудово володів і іншими мовами і, коли була потреба, легко міг вести розмову рідною мовою співрозмовника. Персидською мовою він також висловлювався вільно, чим викликав пошану навіть у стражників.

Сам Піфагор говорив небагато, у суперечки ніколи не вступав. Коли він висловлював іншу точку зору, то був лаконічний і докладно пояснював лише тоді, коли співрозмовник виявляв до сказаного ним живий інтерес.

Він був незвичайний, але не зовні, а внутрішньо. Він ніс собою стан особливого спокою, гармонії та доброзичливості. Його рухи, на перший погляд, просто плавні, — при більш уважному погляді були наповнені особливою силою. Його слова теж мали вагомість: вони проникали в душу того, хто слухає до самої глибини — немов вимірювали собою глибину і чистоту душі.

Гамількар спілкувався із жерцями багатьох різних храмів. Він легко відрізняв напускну «велич» — від справжньої сили тамогутності душі. Але в цьому греку було щось ще, чого він ніколи не бачив. Для Гамількара це було поки що загадкою. Що ж, часу для її розгадування буде достатньо.

... В один із днів караван із рабами та іншими трофеями персів зупинився для відпочинку перед наступним довгим переходом. Приводом для цього послужило також те, що перси святкували звістку про повну перемогу царя Камбіса і його сходження на престол фараонів Єгипту. Тепер караванів із захопленими цінностями стане ще більше: Єгипет повністю підкорений!

*Гамількара прозвали в наступні роки земного життя — Карфагеном. Так Він називає Себе і нині [6].

Вино «лилося рікою». Тільки ті із стражників, які залишалися черговими, були тверезими і вони люто заздрили іншим.

У котлах варилося м'ясо, на вогнищах на вертелі смажили дичину.

Від хмелю один з начальників охорони персів подобрів на якийсь час і розпорядився нагодувати краще і особливих бранців: «А то, іне дійти можуть! Відповідай за них потім!»

Коли полоненим жерцям запропонували цю їжу, Піфагор — єдиний із усіх — відмовився. Зі всієї розкішної, за мірками для бранців, їжі, він узяв лише по жмені фініків і горіхів, відійшов убік і сів там окремо, поки решта бенкетувала. До вина він теж не доторкнувся.

Після того Гамількар підійшов до Піфагора і запитав:

— Ти відкидаєш їжу, що дає силу? Це твої переконання? Ти орфік?

— Я не приймаю ні в думці, ні в моє тіло — темну силу вбивства, що приходить у людину разом із вживанням тіл убитих тварин.

Не тільки орфіки вважають за необхідну умову для вдосконалення душі моральне вегетаріанське харчування. Це було у багатьох стародавніх чистих вченнях. І зараз є мудреці та їхні учні в країнах далеко на сході, наприклад, в Індії чи Китаї, які цьому слідують. У Греції, так, про це ще пам'ятають орфіки. У Єгипті колись, — це теж також знали. Можливо, занепад Єгипту почався саме з того, що чистоту життя втратили верховні жерці та фараони, наділені необмеженою владою.

Є звичаї варварських народів — пити кров повалених ворогів або навіть їхнє тіло їсти — щоб, нібито, заволодіти їхньою силою. Ти, мабуть, чув про таке? Ти не знаходиш це диким, Гамількаре?

— Ти цікаво міркуєш, грек... — сказав фінікієць, але далі не продовжив розмови. Не став продовжувати цю тему Піфагор.

Розділ другий: Втеча

До ночі змінилася охорона табору. Багато хто, що знову вступили на несення чергування, були ще під впливом святкування.

Більшість персів все ще продовжувало бенкет, багато хто вже заснув, повалені у повне небуття надлишком вина та їжі.

Коли всі інші бранці вже спали, фінікієць знову сів поруч із Піфагором і заговорив тихо:

— Послухай, грек! Ми могли б сьогодні вночі втекти з цього полону. Це дуже зручна нагода, яка в інший раз може не трапитися.

Невже ти не хочеш здобути свободу, невже ти готовий провести життя серед цих слухняних, як худоба, людей — у рабстві у персів?

Ти сильний і статурую, як Аполлон, я як Геракл! Ти бачиш мою силу. Удвох нам буде легше і бігти, і вижити у пустелі. У мене є кинджал. Якщо вб'ємо тих двох стражників, то ми будемо вільні.

— Я бачу твою силу. Але бачу і твою слабкість, Гамількаре!

— Не знаю, що ти маєш на увазі. Розкажеш про це після. А зараз дуже вдалий час. Я знаю ці місця. І ми не заблукаємо! Потім ми могли б вирушити до твоєї країни. Я не хочу бути рабом царя персів. Я багато років навчався мудрості — і не

личить мені витратити життя на безглузду підневільну працю! Я володію магією! Та й тебе теж полонили в храмі! Ти отримував посвячення і знання — не для того, щоб стати рабом!

— Я вільний! Я вільний завжди, скрізь! Ніхто не може зробити мене рабом! Та й тобі не слід би тікати від своєї долі: вона все одно наздожене тебе!

Це обов'язково станеться — якщо не в цьому, то в майбутньому житті! Краще піти долі назустріч і *прийняти* той дар, який вона приготувала тобі! Якщо бути готовим до *прийняття*, то багато чого відкриється перед тобою! Нам із тобою не слід тікати сьогодні. Є інша можливість набуття свободи!

Ти не будеш рабом і я не буду рабом — що б не зробили з нашими тілами!

Але між нами поки що є різниця: ти готовий пожертвувати чужим життям заради своєї свободи, а я — ні. Я не хочу здобути свободу ціною життя інших людей! Я поки що залишаюся тут — і те ж пропоную тобі! Подумай про це!

— Ти не зрозумів мене: така нагода, як сьогодні, може не скластися ще тривалий час! Якщо не хочеш, що ж, тоді я втечу один. Якщо ти передумаєш, то дай мені знати. Ти маєш ще дві години. Зрештою, можна не вбивати, а зачарувати вартівих — якщо ти це вмієш і лише це тебе хвилює! Подумай: удвох нам буде легше їх обеззброїти і втекти від переслідування!

— Ти не зможеш втекти від своєї долі, Гамількаре із Карфагена!

— Подивимося! Прощай, греку!

— До побачення, фінікієць!

... Тієї ночі Гамількар утік. Він не вбив вартівих. Він оглушив їх ударами свого важкого кулака, а потім прихопив їхню зброю.

Але йому не пощастило: його помітили інші стражники тоді, коли він уже майже втік.

Зчинився галас, почалася погоня. Фінікієць боровся — один проти безлічі озброєних персів. Він був тяжко поранений. Його тіло притягли до вогнища, щоб усі бачили, як покарають кожного, хто наважиться втекти. Гамількара збиралися вбити на очах у всіх.

Але тут втрутився Піфагор:

— Залишіть йому життя! Вам не вибачать загибель такого цінного жерця!

... Він говорив це так, ніби він був тут головним, а не одним із полонених. Але його несподівано послухалися.

Один із стражників, щоправда, спробував заперечити:

— Але він так тяжко поранений, що, швидше за все, помре. Чи ти потягнеш його на собі, грек? У такому разі він не витримає й дня шляху! Чи *накажеш* надати йому носилки?

— Він не помре! На ранок він буде здоровий і зможе йти сам!

... Стражники з подивом і побоюванням подивилися на грека і поклали пораненого туди, куди він вказав. Вони беззаперечно підкорялися його вказівкам, навіть не розуміючи чому.

— Ти мав рацію, грек: не вийшло... — фінікієць терпів біль і чекав смерті зі спокоєм, який властивий тому, хто має велику силу душі.

— Ти не помреш зараз. Я допоможу тобі!

Піфагор схилився над пораненим. Вперше він здійснював таке цілительство практично. Але він був упевнений у тому, про що йому сказали Боги¹: що цей фінікієць зможе навчитися всього того, що нині знає Піфагор. І що фінікієць стане його соратником і другом. Отже, він не повинен і не може зараз померти!

...Верховий жрець, у якого навчався Піфагор, розповідав легенди про те, як у давнину зціляли хворих за допомогою магічного жезла, що проводить Священну Силу в тіло хворого. Піфагор не мав магічних інструментів. Але Піфагор знав від тих невітлених Божественних Вчителів, які

завершували його навчання, що тіло людини може бути провідником Великої Божественної Сили. І — що магічні інструменти є лише проявом деградації вміння використовувати Божественну Силу безпосередньо собою — як свідомістю.

Те яскраве Світло, яке бачив тепер Піфагор, занурюючись у Велике Злиття з Творчою Силою, вже готове було вилитись через його тіло. Виключивши будь-яку домішку власних думок, Піфагор надав Божественній Силі текти крізь себе, відкривши прохід для цієї Сили до тіла пораненого. Потім Піфагор відновлював цілісність тих енергетичних каналів і органів тіла Гамількара, які були пошкоджені.

Стражники спостерігали здалеку за незрозумілими їм діями грека.

...Коли вранці Гамількар був не просто живий, а міг сам йти, — про це потім говорили й шепотіли багато хто. Ті, хто дізнавалися про те, що

¹Піфагор говорить тут про Святих Духів.

сталося, намагалися не наблизитися до грека: мало що! ... Адже, виявляється, він великий маг!

Розділ третій: **Про Закони Цілого**

Шлях каравану продовжувався.

Вони йшли поруч — зцілений і цілитель.

Пил дороги, шум величезного каравану з рабами та награбованими цінностями — наче не існували для них. Вони говорили, про те що зараз було особливо важливо.

— Як ти це зміг зробити? Що за посвяти ти одержав, якщо можеш таке? Я нізащо не повірив би, якби почув від інших про таке! Але я випробував це на собі! Я бачив тебе — величезного, зі Світла Сяючого складеного! Ти ж — Богом Всесильним подібний! Я думав, що смерть для мене настала! Я бачив те, що після смерті душі відкритим стає! Але ось я живий, і навіть слідів від смертельних ран не видно!

І після всього цього ти лишаєшся бранцем? Ти розпитуєш цих дрібних чарівників і знахарів про цілющі трави та зілля? Чого ти хочеш? Які твої цілі?

— Я хотів би навчити тебе тому, що знаю... І не тільки тебе — а й тих, хто зможе і захочуть пізнати все те, що я пізнав!

А ти хотів би цього також?

— Що ти хочешнатомість?

— Це Знання — безцінне і може бути віддане тільки в дар і тільки гідному того!

Від тебе буде потрібна лише слухняність, яку приймає учень, який готовий навчатися не кілька днів, а місяці і, можливо, роки. І — праця над собою-душею, яка дасть можливість сприйняття того, чого я можу навчити.

— Звідки ти знаєш ті таємниці, яких не знають навіть жерці з Мемфісу? Я теж проходив навчання. Чи вони мені відкрили не все?

— Я знаю таємниці від Того, Хто відкриває їх кожному гідному, коли той може їх помістити.

Ти запитав: чого я хочу, які мої цілі?

Задумав я скласти сходи з ясних і простих кроків для сходження душі: від малої людської частинки Світобудови до Єднання Досконалих з Творчою Силою Єдиного Найпервиннішого Бога!

Здатна людина стати гідною Єдності з Творцем! Для цього потрібно знайти подобу Богам Великим! Так — знаходиться Безсмертя!

Але багато що має освоїти душа, щоб осягнути це! Не можна подарувати душі ту мудрість, до вміщення якої вона ще готова! Готових до розуміння — не багато!

Ти міг би стати одним з тих, хто цей Божий задум не тільки реалізують у собі, але й допоможуть у цьому іншим гідним людям.

Я можу поділитися з тобою тим, що я знаю. Але щоб почати вчитися, ти повинен перестати вважати себе знаючим.

— Я готовий стати твоїм учнем і слідувати твоїм вказівкам, Піфагоре!

— Ну що ж, тоді почнемо зараз!

Свої наміри та думки, емоції та цілі душі — відтепер ти можеш постаратися привести в гармонію з тим Задумом Цілого, який тобі вже трохи

відкрився, доки ти перебував між життям у тілі та життям поза ним. Ти зрозумів, що призначення всього життя душі є поступовим наближенням до Божественності: Світла, Всеохоплюючої Любові, Великої Мудрості та Первозданної Сили!

І я допоможу тобі в розумінні Законів, за якими все існує у Всесвіті і здійснює до Досконалості свій Шлях!

Поки не чисті цілі людини — блукає вона у темряві хибних тяжінь та бажань. І може тоді стражданнями наповнюватися її доля.

Те, що окремим і розрізненим нам бачиться у Творінні, насправді, при погляді від Творця, являє собою Велику Єдність, *Велике Одне!* Цей дивний багатоеонний Організм — Законам підпорядковується особливим, закладеним Творцем всього в основу Його Творіння. І той, хто ті Закони пізнавши, не порушує їх, здатний жити і діяти у Гармонії Великій.

Адже кожна жива істота є створіння Великого Творця! І в кожній з них живе та розвивається крихта свідомості, якою призначено прагнути до Досконалості.

Кожна істота тут лише мала частка Великого Цілого. Але у кожній є своє призначення.

Закони, закладені в буття всесвіту, функціонують у кожній істоті і через кожен істоту: через її думки, стан душі, включаючи емоції, а також вчинки.

Але вони також формують майбутню долю кожної такої істоти — незалежно від того, знає вона ці Закони чи ні, усвідомлено вершить свою долю або пливе за течією «річки життя», не роблячи

жодних зусиль і не замислюючись про те, для чого вона тут і куди прямує її життя.

Тільки людина може ті Закони свідомо використати, створюючи нову реальність буття для себе та навколишнього простору.

Навіть не усвідомлюючи, людина частково виконує Закони Цілого. При цьому, якщо вона створює дисгармонію, вона впливає і на її майбутнє, і на майбутнє інших істот, і навіть на все у Світобудові. Поки душа мала і слабка, її такий вплив мізерний. Але людські спільноти вже істотно впливають на майбутнє Землі.

Людина має можливість обирати собі друзів, життєві цілі, свій шлях життя.

Може людина вибрати можливість подолати свої недоліки та пристрасті, увійти у гармонію з Цілим. А може — плисти за порочними бажаннями і пристрастями; і тоді, все далі від Істини і Світла її затагує у вирій життя.

Багато хто лише на очах в інших людей прагне уникати своїх поганих діянь. І коли вони залишаються наодинці із собою — вони вважають, що лише їм самим відомі їхні думки та вчинки. Але це не так. Не таємниця для душ невітлених — наші життя! Навіть наші думки — їм видно! І наші емоції — ними відчутні!

При цьому хтиві, брудні емоції людські притягують до тих людей ті душі, які в собі співзвуччя з ними відчують. І тоді — брудні душі людиною слабкою з насолодою керують.

А тим втіленим, хто у злі сильні, вони готові в служінні бути. Саме так маги чорні та чаклуни свої справи вершать.

Але нам інше потрібно!

І тому треба прославити чистоту душі!

Коли я навчався у жерців, я довго не міг збагнути: чому те, що переді мною відкривають Боги, — для них, моїх земних вчителів, закрито?

І мені явили тоді Боги великий принцип КОХАННЯ І ЧИСТОТИ ДУШІ, який служить єдиною можливою перепусткою до Великих Знань та Первинної Сили.

У папірусах, які кладуть у Єгипті до тіла померлих під час поховання, є твердження, що варта зупиняє підлих і нещирих — на шляху до блаженного посмертного життя. Жерцям відомі ті вислови давніх. Відома і легенда про посмертний суд Осіріса, який «зважує» душі: ті з них, яких обтяжують брехня, ненависть, злочинні бажання та діяння, — не набувають блаженства у потойбічному світі.

Звичайно, це тільки образ, який покликаний нагадувати всім людям, що в їхньому житті має цінність, а що тягне душі після смерті тіл у ту пітьму, де ненависть знаходить собі жертви серед подібних до себе.

Там — страх і жорстокість вчать тих, хто був жорстокий і підлий за життя на Землі!

Адже, до людини завжди повертається все те, що вона дарує іншим! Плоди діяльності, що завдають шкоди іншим, несуть у собі отруту, отруюючи її долю багато років, а іноді і на багато втілень!

Ті, хто створює і дарує любов — у любові ростуть, любов'ю множать добро! І Ціле — після смерті тіл їх — наділяє їх життям у світі Гармонії серед подібних до них. І в новому втіленні також чисті їхні долі.

Але жерці Єгипту до себе не докладали ті початкові норми чистоти душі, які лежать в основі Гармонії Цілого та відповідають Законам Життя у Всесвіті. Вони себе порахували такими, що стояли над усіма і всім — і... прорахувалися... Ця помилка привела їх — у сліпоті гордині — до падіння.

... А чистота — свій початок має з малого:

— з харчування чистого, що виключає вбивства,

— з думок чистих, що не містять зла по відношенню до інших істот, які живуть у Творінні та розвиваються згідно з їхніми власними долями,

— з цілей чистих, з прагнення допомогти всім душам знайти Шлях до Світла — а не з прагнення керувати іншими так, як хоче своя особиста воля.

Мені треба сказати тобі про Любов, як про головний Закон Світобудови!

Любов поєднує все у Творінні — з його Творцем!

Любов є також Встворюючою Силою Цілого!

Той, хто співпадає з Гармонією Цілого, — той удосконалюється, росте душею у напрямі Чистоти, Істини, Любові, Божественності!

Той же, хто творить зло, виявляє себе лише, як точильний камінь для огранювання алмазів чеснот в інших.

Зло також — це лише тінь, яка дозволяє краще бачити Світло!

Та людина, яка не прийняла для себе моральних законів, — не може удосконалюватися свіdomo. Вона буде, подібно до тварини, розвивати в собі якісь якості: наприклад, силу, спритність, витривалість або інші не найкорисніші. І тільки зго-

дом, зрозуміє така людина, навіщо все це було потрібно чи не потрібно в її теперішній долі. Неодноразово їй доведеться втілюватися в нові тіла, щоб зростали усвідомленість і здатність уроки здобувати з усіх своїх перемог і поразок.

Ті, хто володіючи магією накопичили силу велику, намагаються скористатися Божественною Творчою Силою на зло іншим, — Її не набувають. Більше того, вони втрачають доступ до Неї завжди в цьому втіленні, а часто й на багато життів уперед, хоча й самі вони того не знають. Участь їх — сумна!

Ті, хто творить зло, запускають процес самознищення. Це — незаперечний закон! Це стосується, як окремих людей, так і цілих країн чи народів, навіть цілих цивілізацій!

Все, що діє у суперечності з Всесвітнім Законом Гармонії, — несе в собі зародок власної загибелі!

Досягнуте на шляху вдосконалення — легко втратити та навіть не помітити цього, якщо відбувається зростання особистого "я" у відриві від розуміння Цілі. Ось так втратили Головне — жерці Єгипту. А ще колись — жерці Атлантиди.

Це відбувається тоді, коли людина втрачає здатність жити духовним серцем і починає приймати рішення лише індивідуальним розумом особистого «я». Їй може здаватися, що Боги схвалюють її дії... Вона чує послужливі голоси, які охоче підтверджують і схвалюють кожен його думку...

А на тих, кому вона мала би служити і допомагати, досягнувши хибної сили, вже дивиться без любові. Люди для неї — як сміття.

Тепер ти сам — своїм болем — заплатив свої борги: за готовність жертвувати іншими життями та за бажання розпоряджатися долями інших. Зараз ти можеш розпочати життя в чистоті перед Божественною Свідомістю!

...Гамількар слухав уважно — і багато з його великого досвіду спілкування з жерцями різних культур у Лівії, Єгипті та Фінікії, яких він бачив і знав не з чуток, ставало йому зрозумілим.

Ті тупики й обмеження, які вставали на шляху його власних шукань Істини, знайшли тепер чітке пояснення.

Коли він майже розлучився з тілом внаслідок отримання поранень, йому було дозволено побачити — немов поглядом, наповненим Божественним Всезнанням і Справедливістю, — порочні якості себе-душі, які заважали подальшому руху до Вищої Цілі. Він побачив збоку — себе, всі прояви свої та думки...

... З того дня Гамількар прийняв для себе необхідність етичного чистого харчування, прагнення до дотримання чистоти також думок, емоцій і енергій тіла.

А Піфагор продовжував навчати його, щодня розкриваючи перед ним нові можливості вдосконалення.

Розділ четвертий: **Доля**

Після історії із зціленням Гамількара, Піфагор став шанованим за його мистецтво цілителя. До

нього почали звертатися за допомогою знатні перси.

Якось, один із перських воєначальників, в оточенні кількох озброєних воїнів, наблизився до місця, де на привалі відпочивали полонені жерці, серед яких залишалися Піфагор та Гамількар.

Гамількар з деякою тривогою дивився на те, що відбувалося, готовий втрутитися і стати на захист, коли воїни оточили Піфагора.

— Не хвилюйся: мені не загрожує небезпека, — заспокоїв його Піфагор. Поруч із знатним персом, що прийшов до Піфагора, стояв один із його рабів і тримав клітку із соколом.

Перс заговорив:

— Ось глянь, грек! Я підстрелив цього сокола давно і хотів надресирувати, щоб він полював для мене. Але поранене крило так і не гоїться. Кажуть, ти великий цілитель? Тож покажи своє мистецтво! Чи вилікувати птаха ти не можеш? Якщо його не зцілити, то доведеться підсмажити його на вертелі, більше він ні на що не згодиться!

Піфагор відкрив клітку.

— Акуратніше, грек! Ця тварюка боляче клює, впирається пазурами і готова втекти за будь-якої можливості! І тоді доведеться ловити по всій пустелі, — зареготав перс.

Але сокіл сам довірливо перебрався на руку до Піфагора. Піфагор ласкаво погладив сокола і сказав йому щось грецькою... Кілька рухів рукою цілителя — і птах, впевнено розправивши крила, злетів у повітря.

На фоні сонця в небі ширяв зцілений сокіл, немов дякував своєму рятівнику!

— Що ти накоїв?! Навіщо ти відпустив його?

— Не варто чинити зло нікому! Будь-яке життя — священне! У Єгипті сокіл Гор — символ Божества, що керує життям та долями всіх істот! Вважай великим успіхом це визволення маленького крилатого жителя пустелі! Мимовільний порятунок життя цього птаха може покращити твою долю! У наступній битві ти повинен був бути важко поранений і до кінця своїх днів страждати в полоні. Але, в тебе тепер є можливість уникнути цієї долі!

Ти просив мене зцілити птаха? Я це зробив! Більше того, я вже майже позбавив тебе сумної долі раба. Якщо ти зрозумієш мене тепер, то будеш легко поранений у наступній битві, але уникнеш полону!

Ти можеш дякувати мені за порятунок або проклинати за втрату сокола. Це буде твій вибір і цей вибір теж змінить твоє життя.

Стани ненависті — чи подяки, будь-які інші стани та думки людини теж дуже значущі у формуванні її долі в найближчому та далекому майбутньому!

Перс був настільки здивований тим, що сталося, що злитися — у нього навіть не виникло бажання:

— Ти можеш бачити майбутнє? Така дрібниця, як птах у клітці, здатна вплинути на моє життя?

— Бачити майбутнє — це легко. Адже люди створюють свої долі — прямо зараз! І той, хто знає Закони, за якими все розвивається, може прорахувати можливості подальшого розвитку життя людини так само просто, як ти рахуєш свої

золоті монети, додаючи додані або віднімаючи витрачені.

Звичайно, щоб бачити долі, потрібно добре знати минуле кожної душі. Але той, хто бачить не тільки тіло, а й душу, легко розпізнає і її минуле, і її властивості і можливості тепер. А значить, він легко передбачає і майбутнє!

Сокіл — це був свого роду *знак*, посланий Божественною Силою, який попереджав тебе про лихо, що загрожує тобі!

— А ти теж посланий цією Силою, щоб розтлумачити мені цей *знак*?

— Бачиш? Твоє розуміння розширилося: ти сам це сказав!

— Яким богам ти поклоняєшся, греку, які дають тобі такі здібності?

— Люди називають Божественну Силу різними іменами. Вони поклоняються, зазвичай, деяким знакам цієї Сили, не розуміючи, Кому вони поклоняються. Вони благають про виконання своїх власних бажань, про врожай, дощ, сімейне щастя, любов, удачу, військову перемогу... Є безліч імен «богів», яким служать у храмах різних країн. Народи різняться не тільки мовами, у кожному племені людському є пошук способів поєднати людей із тією Силою, Яка всім управляє. Вони шукають цю Силу через образи, яких називають богами врожаю, неба, вогню, землі, сонця чи різних людських якостей — від любові до ненависті... А вигоду велику для себе від приниженого поклоніння тих людей мають лише посередники-жерці. Так відбувається зараз майже всюди на Землі.

Але через те, що Одвічну Божественну Свідомість називають різними іменами, Її Сила не змінюється.

І через те, що люди поклоняються вигаданим «богам», Божественна Сила не перестає проявляти Свої Закони.

...Піфагор говорив зараз не лише для перса. Він розумів, що для Гамількара те, що він каже, набагато зрозуміліше і потрібніше.

Але події та обставини дозволили й цьому персу теж почути те, що потрібно найбільше знати — Гамількару. І інші люди, які чують цю бесіду, теж можуть отримати з цього трохи користі.

Піфагор продовжував:

— Залишаються незмінними Закони, за якими все існує у Всесвіті!

Принцип Гармонії та Любові є основою всього.

Якщо людина не порушує Закони Гармонії, Справедливості та Доброти, то незабаром, вона зможе розпізнавати, як Божественна Сила керує долями та подіями.

— Щось не видно у світі того, що називаєш ти гармонією та справедливістю! — насмішкувато промовив перс.

— Ми завоювали півсвіту! І ти хочеш, щоби переможці не користувалися плодами своїх перемог?

— Ви, "переможці", — неминуче отримаєте плоди! Але тільки зовсім не такі вони солодкі і прекрасні будуть, як здається тобі зараз!

Я попередив тебе тому, що ти розумний і міг би досягнути те, про що я говорю!

— Що робити мені тепер, на твою думку, щоб уникнути нещастя?

— Зрозуміти те головне, що я хочу сказати: земне життя в тілі — не вічне! Багатство і влада земні — неминуче закінчаться разом із життям тіла! Все накопичене земне багатство може бути втрачено людиною! Саме життя в тілі може бути будь-якої миті перерване — і настає те, що люди називають смертю!

Невідомий посмертний світ лякає необізнаних людей. І тому, придумані і жертви, та інші ритуали, щоб згасити цей страх, щоб, нібито, умилювати «богів»...

Але ритуали, обряди нічого не змінюють! А жертви криваві — лише посилюють темряву, в яку можуть потрапити душі!... Не стане прекрасним посмертне життя, якщо за загиблим буде вбито і поховано разом з ним його дружину, коней, слуг та розкішні золоті предмети!

Те, що заслужено самою людиною, то неминуче зустрине її з того боку на межі розлучення з тілом!

Лише діями добра і справедливості людина покращує свою долю! Лише не виявляючи гніву, ненависті, насильства — людина позбавляє себе цього в посмертному житті!

Посмертне існування не обтяжує того, хто у добрих емоціях все життя своє земне прожив!

— Чим я можу віддячити тобі, мудрецю, за твій урок?

— По-перше, його прийняттям!

— А цілий караван рабів та цінностей, які я повинен охороняти? Чи не в цьому причина того, що в майбутньому можу і я стати бранцем?

— Ти маєш рацію і в цьому також! Але є в тих обставинах, в яких ти нині живеш, те, що залежить від тебе — і також те, що ти не в змозі змінити.

Щодо цієї ситуації — ти можеш припинити насильство та жорстокість над бранцями, які у твоєму підпорядкуванні. Адже це — у твоїй владі!

Ще хотів би я мати можливість вільно пересуватися в межах табору та надавати цілительську допомогу полоненим людям. А також навчити цього мистецтву цього мого учня.

— Що ж, греку, спробую випросити для тебе цей дозвіл!

... Перс пішов у супроводі його охорони, яка майже нічого не зрозуміла з усієї розмови, зате потім розповідала всім, як грецький жрець розмовляв з птахом по-пташиному, зцілив його та відпустив...

Гамількар та Піфагор продовжили розмову.

Гамількар запитав:

— Все життя я спостерігав, як сильні беруть гору над слабкими і здобувають цим собі добробут. Отже, сила все ж таки необхідна в житті і приносить успіх?

— Тоді, коли сила людини спрямована для благих цілей, вона успішно допомагає наближатися до Досконалості! Але, якщо ні...

Так, у житті часто верх беруть ті, хто сильніший, над тими, хто слабший. Це подібно до того, як хижак перемагають свої жертви.

Але, якщо насильство лева над його здобиччю звичне для його природи звіра, то насильство одних людей над іншими робить перших набагато гіршими за хижих тварин!

Адже, лев не в гніві вбиває жертву, а лише для їжі, яка дозволить йому вижити. Людство ж, упало настільки низько, що люди вбивають інших заради заволодіння багатствами і для уявної влади над земними просторами, які не можуть належати царям, хоч би як хизувалися своєю волею над завойованими землями!

Так той, хто цілеспрямований і має силу, — той може здобувати «перемоги» над слабкими... І здається, ніби попутний вітер долі несе його від одного досягнення до іншого... Але, якщо цілі людини — у світі темряви, то ті «успіхи» — уявні! Вони лише посилюють тяжкість та біль, що він отримає як «нагороду»! Такі «перемоги» іноді гірші за поразки — для майбутньої долі!

Чимало страшних і спустошливих воєн ще має статися на Землі, щоб люди зрозуміли, як це чудово жити у мирі!

Жити у світі та гармонії з самим собою, не маючи внутрішніх руйнівних протиріч між думками, бажаннями та емоціями, здобувши спокій та цілісність, — це можливо для окремої людини, хоч би які обставини її не оточували! Але і вся спільнота людська могла б оцінити переваги життя в гармонійному розвитку спільності людей, а не в ворожнечі та насильстві одних спільнот над іншими! І нести знання про це людям — ми з тобою покликані!

Ось зараз у спустошеному і пограбованому Єгипті, який прийшов до свого занепаду, ти можеш ясно бачити згубність насильства однієї країни над іншою, одного народу над іншим.

І цар Камбіс, який зараз посмів привласнити титул фараона, дуже скоро отримає те, що «заво-

йовував» все своє життя: дуже безславну смерть і страшне посмертне існування, де він, зокрема, бачитиме всі свої помилки...

А слово *фараон* означає *Дім Бога!* І цей титул гідно може мати лише той, хто в Собі поєднав Божественну Триєдність:

— з'єднався з Нескінченною Силою Єдиного Творця у Його Всесвітній Обителі,

— став проявом Його Творчого Вогню,

— Тіло своє зробив інструментом для прояву Божественного Духа, Єдиної Волі Цілого!

Камбіс помре незабаром, аж ніяк не героїчною смертю, причому так і не встигнувши насолодитися нагробованими багатствами та владою над величезними підкореними територіями.

І така доля чекає всіх тиранів і загарбників, які, засліплені жагою до влади, вважають, що зможуть отримати задоволення від володіння багатствами, які вони не створювали, і владою над країнами, які вони підкорили. Їхні величезні імперії завжди починають розвалюватися зсередини, наче загнивши в серцевині дерева. І потім досить пориву вітру, щоб таке дерево впало.

Так гине і старіюче тіло людини, яка не зуміла створити в собі мир і гармонію.

Так гинуть і країни, і навіть цілі цивілізації.

Адже ті люди, які йдуть під керівництвом тиранів у військові походи, — вони теж мріють володіти тими речами, які вони захоплять, і тими людьми, яких зроблять рабами!

Наскільки ж сильно видно це розкладання в душах загарбників — коли після згарища війни ми спостерігаємо нещасних, які все втратили, чим володіли, і тепер їх тягнуть як рабів в чужі землі!

І потім — гинуть імперії та їхні правителі, які хотіли панувати, ігноруючи Закони Гармонії Цілого!

Як важливо зрозуміти, що кожна людина насправді володіє лише тим, що вона *являє собою*!

Якось Боги мені сказали:

«Все те, що насправді є твоїм, ти можеш взяти з собою при смерті тіла. Решта — тобі не належить. Володіння рештою — ілюзія!

Тільки досвід, який увібрала душа, тільки любов, чистота і мудрість, якими душа стала, — насправді є цінністю! Це — невід'ємне багатство, яке зберігається і накопичується за життя! Це ті якості, які мають перетворитися на Божественні Властивості!

І тоді — душа стає *Вогнем Любові*, і отримує право на Злиття з Творчою Силою Цілого!»

Розділ п'ятий: **Воля**

Піфагор став для Гамількара батьком, учителем, другом! Ніколи раніше у житті Гамількара не було такого!

Він ріс без батька і майже не пам'ятав свою матір. Вона була із знатного фінікійського роду. В юності вона закохалася в нубійського принца, який і став батьком Гамількара. Але та взаємність була недовгою: вони були розлучені волею їхніх батьків.

Мати Гамількара видали заміж за знатну та багату людину. Вона прожила після цього, зовсім

не довго ... Після її смерті вітчим віддав дитину на виховання в храм.

З того часу Гамількар завжди був один, сам за себе, ніколи нікому не довіряючи.

Він хотів лише свободи і сили!

Він хотів бути незалежним!

Він мріяв навіть про те, щоб стати верховним жерцем, бо йому здавалося, що так він набуде свободи від притиску іншими людьми!

Він мріяв про силу, яка зробить його невразливим!

Він не просто мріяв — він знаходив силу тіла і душі, навчаючись у всіх тих, кого посилало йому життя, як наставників.

Владні та жорстокі люди не навчили його, однак, бути жорстким. Він «закривався» від усіх таких, прагнучи лише отримувати справді цінні вміння та знання.

Він також вивчав обряди, які, нібито, мали забезпечити заступництво «богів». І — спостерігав за тим, як це збагачує матеріальним благополуччям жерців — і зовсім не допомагає іншим...

Він шукав того Бога, Який — Істинний!

Він навчався для цього у багатьох храмах.

Але тепер...

Піфагор і Гамількар, ніби жили в іншому світі, — світі Світла і Любові, а зовсім не в тому, де були бранцями їхні тіла. Вчитель та учень — знайшли один одного!

Знання Піфагора у всьому — приголомшували Гамількара! Але найбільше його дивували м'яка ніжність та турбота Піфагора стосовно всіх, хто його оточував. Щира Любов і дивовижний Спокій

— наче заповнювали весь простір навколо! Ці стани він створював і виявляв собою душею!

... Піфагор щодня розкривав перед своїм учнем нові горизонти:

— Ти хотів здобути свободу, Гамількаре?

— Так... Але зараз, я вже відчуваю себе вільнішим, ніж будь-коли! Я весь час рвався кудись, шукав... — а зараз ніби бачу вхід у ту Безмежність Свободи, в якій живеш ти! Залишилося тільки ввійти в Неї!

— Чи думав ти раніше про те, що є справжня Свобода? У чому вона полягає?

Прагнення до Свободи ... довго веде людину з одного рабства — в інше рабства. Вона може, наприклад, змінити свою зв'язаність злиднями — на рабство від багатства: рабство від розкоші. Або вона змінює своє становище бранця, вимушеного виконувати накази інших, — на полон іншого роду, який полягає у власній можливості панувати і наказувати...

Повільно зростає в душі *здатність* до Свободи Істинної!

Люди здебільшого не готові до Свободи! Подивись: вони самі хочуть, щоб їм говорили, як їм робити, що робити. Вони, зазвичай, підкоряються владі над собою, але при цьому ненавидять і засуджують тих, хто ними керує.

Насильство тиранів заслуговує на опір і протидію.

Але, іноді починання правителів, що ведуть до прогресу, зустрічають протест натовпу, обуреного «насильством над їх вільною волею». При цьому, проклинаючи і засуджуючи правителів, натовп все ж таки підкоряється.

А варто залишити таких людей без правителя — і вони занурюються у лінощі та інші пороки!

Глянь, що вседозволеність — це зовсім не свобода!

А ледарство і неробство — розкладають душі!

Така поведінка — це доля малих і слабких душ. Але, саме з них здебільшого складаються народи. Ті люди — немов діти, які мають подорослішати і стати сильнішими, добрішими, розумнішими! Але таке зростання відбувається не швидко. Багато втілень на це потрібно!

Однак є душі, які подорослішали в багатьох успішних втіленнях, сила і розум яких, перевершують середню більшість. Вони можуть прагнути незалежності та розмаху в житті своєму — наприклад, у керівництві іншими людьми.

І найкращі з таких душ — найчистіші й сповнені любові — здатні до великих діянь добра і до піднесеної творчості для інших! Так поведуться великі подвижники: наприклад, поети, мудреці.

Саме зрілі душі починають з молодих років замислюватися про призначення життя свого та шукають Свободу Істинну!

Так, Свобода для душі — можлива! Хоча не швидко дозріває здатність *стати вільними*.

Душа може бути полонянкою власних емоцій та вчинків, що мають коріння у поганих якостях.

І тому потрібні моральне очищення та перетворення.

А ще зазвичай, своїми бажаннями душі міцно прив'язані до земного, матеріального плану — і лише поступово відбувається їхнє визволення від цього!

Кожна душа при втіленні в тіло, з'єднується на різних рівнях тонкості.

Ще в утробі матері починається цей процес.

А народившись, людина неминуче навчається взаємодіяти із щільними шарами Світобудови за допомогою тіла. Інші люди і весь навколишній матеріальний простір спонукають розвиватися в дитині бажанням та вмінням, найбільш наближеним до щільних матеріальних шарів.

Дитина вчиться бачити, відчувати та чути — тілесними органами. Ними ж вона їсть, п'є, ходить, розмовляє. Вона вчиться жити в лише видимому тілесними очима світі — і її зазвичай, зовсім не вчать взаємодії зі світами тонкими та найтоншими, Божественними. І тим більше, житті в них. Так відбувається, як би приростання душі до матеріального плану.

І ця прихильність не зникає, а зміцнюється із зростанням та дорослішанням тіла.

Вона може зменшуватися — лише завдяки свідомим стремлінням душі.

Душа може бути так зв'язана земними думками, цілями, емоціями і бажаннями, що стає подібна до повільної черепахи, яка повзе поверхнею землі, не вмючи — в силу своєї природності — випростатися і потім відірватися від матеріального субстрату.

Це зазвичай, властиво молодим душам. Вони повинні прожити ще не одне втілення в тілах людських — щоб захотіти свободи від світу матерії та набути прагнення світу духовного: до Свободи Істинної, до Божественного Світла!

На наступній сходинці душа може тягнутися до вищої мети і мати в земному — лише міцну

опору. Тоді вона подібна до людини, яка гармонійно крокує: вона ставить ноги по черзі на землю, вона відриває першу ногу від землі лише тоді, коли інша — вже на землі. Одна з її стоп — весь час у поєднанні із землею, доки інша шукає нову опору. Така душа, рухаючись уперед, міцно опирається на земне — і тому вже може більше пізнати і освоїти у своєму духовному розвитку.

Коли ж, сильно подорослішавши і мудрості набравшись в ряді втілень, душа стрімко мчить до Мети Істинної, відкидаючи зі свого життя все зайве, непотрібне, — тоді вона подібна до бігуна, який торкається землі лише для того, щоб прискорення тілу надавати! Все матеріальне є для неї тепер лише мінімально необхідним — для накопичення сили і мудрості заради досягнення головної Мети. І незабаром така душа може навчитися бути абсолютно вільною від усього земного!

Тоді, подібно до птаха, душа ніби кружляє над щільним матеріальним планом, більше не потребує земних опор для свого руху. І Свобода, пізнана в Єдності з Цілим, це велика перемога!

— І що: чи можливо зовсім не залежати від світу матеріального? — спитав Гамількар.

— Так це можливо! Є Ті, Що вміють навіть керувати матерією — і свого тіла, і всіма іншими матеріальними об'єктами. Це можуть Ті Божественні Свідомості, Хто з'єдналися з Силою та Волею Цілого і надали божественності своїм тілам, тобто зробили їх безсмертними!

Душа здатна зростатися зі світом Прозорого Спокою та Божественного Вогню!

Більше того, і тіло може бути перетворене цими Станами! Тоді сама матерія стає Духом — і

тіло не пізнає смерті, як говорив Великий Тот-Атлант!

Так проживали тисячоліття у безсмертних тілах Великі Вчителі людей Землі. Вільні та всюди-сущі — Вони протягом століть жили в тілах, але не залежали від тіл та земних обставин. Вони вершили долі цивілізацій — за Волею Первинної Свідомості!

Але не до безсмертя тіла, а до повної свободи душі зараз ми з тобою спрямуємо свої зусилля!

Свобода Безсмертної Душі, її Божественність — це для тебе зараз перша значуща реальна Мета!

Виростити із себе Боголюдину — це невід'ємне право душі!

Свобода від поневолення тілесним тілом і Єднання з Божественним Світлом, досягнуті власною волею душі, — це вміння може знайти той, хто прагне зробити це і готовий до цього!

Маючи матеріальне тіло — підвладно душі, зрости до Бога!

І це реальність! Цей шлях пройшли багато — Ті, Кого ми можемо бачити і чути у Великому Світлі Цілого! Вони — Душі, які досягли Повноти Божественності.

Вони представлені, як би *Єдністю Безлічі* — *Єдиним Ми* всіх Досконалих. Вони виходять з Єдності Первинного Цілого — і Творчий Вогонь Собою несуть! Їх можна з повною впевненістю називати Богами — бо Вони єдині з Первинною Божественною Свідомістю!

Але перейдемо до практичних кроків!

Ти багато знаєш і сильний душею. Ти скоро здобудеш свободу себе душі від тіла щільного,

матеріального. І — той прозорий спокій пізнаєш, що стає доступним через спокій розуму і безмовність велику!

Я можу показати тобі Свободу Істинну! Ти — як душа — вже лише частково пов'язаний із тілом. І невдовзі, ти пізнаєш здатність душі жити повністю вільно від тіла. При цьому тіло залишатиметься цілком живим та дієздатним!

Ти вже маєш потужну, чисту і сильну енергію — як у тілі, так і далеко за його межами. Вправи магії жерців розвинули в тобі волю і силу. І розміри тебе-душі вже дуже солідні! Але нам доведеться почати з самого початку, щоб створити в тобі джерело найтоншої ніжності та любові!

Тільки це дозволяє душі розвиватися правильно! Груба сила обов'язково заведе в глухий кут на шляху!

Душа має бути чистою, щоб навчатися усвідомлено під їхнім керівництвом — Богів Всеволодних!

Скажи: ти думав, Гамількаре, про те, де тіло, душа та Світло Божественне можуть мати головне поєднання?

— Ні. Не міркував про це. Мене вчили, що думка людини, її намір та сила волі — основи магії.

— І все ж таки є місце, де зможе знайти поєднання людина — і Океан Великої Сили Бога, який усьому дає життя! Це — духовне серце людини!

Воно — не в матерії тіла, не в органах, не в мозку, не в легенях, не в матеріальному серці або кістках. Але цей центр первинно має місце в грудній клітці: приблизно там, де людина відчуває центр себе при диханні. Саме тому у традиціях

деяких духовних шкіл таку увагу приділяють ди-
хальним вправам.

У цьому серцевому центрі людина має мож-
ливість пізнати, що таке любов.

Для цього в цей центр необхідно навчитися
переміщатися.

Відчуй себе у цьому сердечному центрі. Тут
ніби сфера прозора, яка може розширюватися до
безмежності.

Спробуй начебто занурити себе в цю сферу
цілком, як у якусь прозору кулю, стінки якої мо-
жуть розтягуватися, розширюватися рухом твоїх
рук — рук душі.

Спробуй подивитися на світ із цього центру!

... Гамількар з деяким зусиллям поринув у
простір світла всередині своєї грудної клітки. Цей
простір, начебто, почав розширюватися від рухів
його рук свідомості. І — змінився стан душі! Лю-
бов і радість заповнили Гамількара, немов двері у
світ Світла відчинилися! Яке це було блаженство
— любити та відчувати, що тебе люблять! Немов
Божественні Мати та Батько обійняли, прийняли у
Свій світ! І — ніби впали пута, що стримували лю-
бов і ніжність, які завжди були в ньому, але він не
дозволяв їм виявлятися зовні!

Піфагор продовжив:

— Нехай першим твоїм кроком буде: послати
любов із цього центру душі — усім душам, що
мешкають у Світобудові! Спрямуй такий потік
уперед — і посилає любов, блаженство, ніжність,
мир і спокій! Відчуй, як Сила Вища — у згоді з то-
бою — дарує ці Світло і ніжність, подібно до со-
нячного вітру, який охоплює величезний простір і

струмує вільно Потік безмежний Свій — усім істотам Землі!

Прекрасно!

Тепер направляй цей Потік на всі боки по черзі. Ліворуч, назад, праворуч, вгору і вниз.

Чи відчуваєш, що тепер ти з'єднався з Божественним Світлом?

Не кожен може одразу це зробити!

Але щоденне виконання цього настрою: посилення любові з цього центру душі — необхідно, щоб витончити душу і привчити себе бути люблячим!

Ти прийшов у це життя, вже знаючи Божественні стани. Але в минулому втіленні ти не встиг осягнути всього, що потрібно, щоб утриматися в Єднанні: не вистачило сил. І тому, ти в цьому житті прагнув і шукав, сам не розуміючи, що це Свобода вабить тебе...

...Гамількар ледь чув слова Піфагора. Таке велике було щастя від відчуття Божественної Любові!

Ось воно те, що він шукав все життя! Це блаженство від Єдності з Божественною Свідомістю — його, виявляється, треба було шукати прямо всередині власного духовного серця! Ось як просто, виявляється, відчинити двері у Свободу Істинну! І — якби залишитися в цьому Злитті назавжди!

Але, невдовзі Гамількар втратив це відчуття.

Піфагор втішив його:

— Не за один раз зміцнюються нові стани душі, навіть якщо вони були пізнані раніше.

Тим же, хто вперше вступають на цю сходинку, може допомогти освоювати життя духовним

серцем — уміння відчувати в грудній клітці своє обличчя, включно з очима, губами. Можна дивитися на світ із духовного серця або повертати погляд свідомості назад. І тоді — простори Божественного Світла будуть поряд, відразу за спиною тіла!

Коли душа вступає у взаємодію з Божественним Світлом і Гармонією всесвіту, нове життя настає для такої людини!

Нікому не може зашкодити це вміння жити духовним серцем!

І ця проста початкова вправа допоможе також твоїм майбутнім учням!

— Учням?

— Так, освоївши те, чого можу тебе я навчити, ти повинен дарувати отримані знання іншим людям!

Це те завдання, яке ми з тобою повинні виконати на Землі!

І як просто зробити цей перший крок на духовному Шляху! Кожному, хто прагне Доброчесності і прийняв у життя своє справжні моральні основи, — необхідно його вчинити!

А потім, слід освоїти вміння керувати своїми емоціями.

О, якби тільки побажали люди дізнатися, наскільки ця істина проста, чиста і значуща: Любов — є Сила Бога у Всесвіті! Любов — це єдиний можливий Прямий Шлях розуміння Божественного і Злиття з Творчою Силою Бога!

Розділ шостий: **Колісниця або про вміння керувати собою**

В один із днів відпочинку перси влаштували змагання на трофейних колісницях. Крики, улюлюкання, свист, буря емоцій...

Піфагор запропонував Гамількару спостерігати за тими людьми, які змагалися, і тими, що вигравали чи програвали, лише ставлячи гроші на переможця.

— Дивись, як легко люди запалюються пристрастями! Як легко вони приходять в триумф від виграшу або піддаються гніву і розпачу від програшу! Бурхливе море їхніх неконтрольованих емоцій робить їх життя крихкими шкаралупками у бурхливому океані пристрастей та страждань!

Злети і падіння у цьому житті змінюють одне одного, ніби човен злітає на гребінь хвилі і потім знову падає у вир між бурхливими хвилями. Будь-якої миті може статися його руйнація.

... І далі Піфагор спокійно розповідав Гамількару про те, що енергії емоцій свідомості-душі мають утримуватися під вольовим контролем. Подібно до того, як колісниця керована візником, так і людина повинна тримати під контролем свої стани свідомості. І тоді вона не буде подібною до тендітного човна в океані, але зможе впевнено спрямовувати своє життя до Мети .

— Для того, щоб керувати емоціями, мало лише захотіти їх контролювати. Для оволодіння емоціями потрібно опанувати певні центри всере-

дині свого тіла. Немов флейта, яка звучить у злагоді з тим, що хоче висловити музикант, що грає на ній, або ліра, струни якої налаштовані і підпорядковані волі музиканта, — так і ті структури повинні стати слухняними інструментами, керованими волею людини.

Ось дивись: тепер вихор пристрастей натовпу майже некерований! Ці люди захоплені своїми емоціями та втратили контроль над собою! Вони тепер самі стали бранцями емоцій! Їх охоплюють тріумфування від виграшу — або розпач від поразки! Навіть ті, хто самі не беруть участі у змаганні, а лише ставлять застави і виграють або програють золото та коштовності, — схильні до цих емоцій і стали їх рабами!

Але людина здатна навчитися керувати своїми станами!

Ці центри, про які я говорю, індійці називають чакрами. Давай і ми з тобою теж використовуватимемо це слово для позначення цих центрів у тілі людини.

Чакри подібні до порожнин, по яких перемищається і в яких концентрується енергія.

Причому, у більшості людей це відбувається безконтрольно, мимовільно.

Тих центрів — сім. Анахата, з якої має розпочати розвиток духовне серце, — один із них, що знаходиться якраз посередині. Це справжня оселя для душі на початкових сходах духовного зростання!

... У цей час коні однієї з колісниць вийшли з під контролю незнайомого їм візника. Злякані ревом натовпу, вони рвонули геть! Різкий поворот із

ривком — скинув із колісниці того, хто не відчував тих коней і тому не міг з ними впоратися.

Шістка збожеволілих тварин з колісницею мчала на полонених, що сиділи на землі. Серед них були жінки, діти... Ось-ось виявиться перетоптаними і покаліченими безліч людей!

Гамількар побачив і оцінив ситуацію в одну мить, прикинувши відстань.

Піфагор впевнено сказав:

— Ти зможеш! Зупини їх!

... Тіло гіганта немов зловило хвилю Великої Сили. Він кинувся навперейми колісниці, що неслась, точно розрахувавши місце, де може її перехопити.

І бранці та воїни, завмерши, спостерігали за тим, що відбувається.

Гамількар— встиг! Він ухопив повіддя і зумів зупинити коней! Неймовірна сила фінікійця вразила всіх. Він, впевнено стримуючи коней, повів їх кроком. Потім — спокійно і ласкаво погладив кожного коня, повертаючи їм впевненість у людини, яка ними буде керувати. Він піднявся на колісницю і повільно поїхав уздовж юрби бранців, уздовж перського табору. Його проводжали захоплені погляди та вітальні вигуки!

Він підїхав до тих, хто змагався, зупинив коней і зійшов з колісниці.

Ні в кого не залишилося сумніву, хто був у цей день переможцем!

Зупинивши колісницю, Гамількар віддав повіддя одному з воїнів і попрямував до тієї частини табору, де на нього чекав Піфагор.

Вони продовжили розмову.

— Чудово, Гамількаре! Ось саме так може жити людина, не радіючи від перемог і не засмучуючись поразкам!

Ти переможець сьогодні! І хоч ти не отримаєш матеріальної нагороди у змаганнях, але нагорода від Великих чекає на тебе!

Ти правильно перемістив себе-свідомість у потрібні чакри — і сила у твоєму тілі багаторазово зростає. Так ти зробив те, що навіть тобі самому здалося би неможливим! І це сталося тому, що Сила Всезагальна додала Свою Енергію в твою дію!

Щоб завжди душа могла відчувати і виявляти крізь тіло Божественну Волю — треба опанувати знання з управління собою за допомогою чакр.

Для того, щоб опанувати це, — простір усередині них має бути очищений, розширений, і з'єднаний з тим Світлом Найтоншим, Який ти вже вмєєш бачити душею!

Також треба навчитися переміщатися — як багатоповерховою вежею — «поверхами» цих енергетичних центрів.

І кожен чакру треба наповнити чистим білим світлом.

Також слід розширити межі чакр, немов у нескінченність розштовхуючи стіни кімнат!

Відчуй, як кожна з чакр, якщо ти увійшов у неї концентрацією себе, вводить всю свідомість у певний стан.

В результаті такої роботи ти зможеш довільно переміщатися цими центрами і робити активнішими ті, чи інші потрібні стани себе-душі, а небажані — зовсім гасити.

І нехай лише Божественні Стани відтепер заповнюють простір усередині твоїх чакр та всього тіла!

... Гамількар почав розштовхувати межі чакр і переміщатися по утворених ними, ніби «поверхами».

Через деякий час, простір усередині всіх чакр з'єднався вертикальним висхідним Потокком прозорого Живого Світла. Цим Потокком, який випромінював ніжність і силу, були зметені межі чакр. Фонтан Світла та Сили заструмував крізь тіло — і заповнив простір навколо. Тіло Гамількара немов здійнялося в Потоці!

— Ну що ж! Не погано! Ти відразу опанував з'єднання всіх чакр серединним меридіаном! І ти легко зробив це на дуже високому рівні витонченості!

Але потрібно буде приділити цьому прийому особливу увагу під час навчання інших. Зовсім не всі зможуть робити це так легко, як це зміг ти!

Розділ сьомий: **Внутрішня тиша**

Тепер Гамількар зустрічав кожний ранок з радісним передчуттям спілкування з Живим Божественним Світлом!

Любов — природним чином виливалася з духовного серця до всіх істот.

Та любов, яку він міг тепер дарувати всьому навколо і Любов, яку дарували йому у відповідь - пізнані ним, нарешті, Божественні Отець та Матір,

оточувала його, зустрічала і занурювала в нове життя у Світлі!

Його навчання у Піфагора тривало:

— Тобі далі необхідно освоїти вміння спілкуватися в цьому Світлі з конкретними Божественними Душами! Так можна буде навчитися сприймати ті Знання, якими завжди готові ділитися з нами Ті, хто пізнав набагато більше!

Щоб сприймати Божественні думки, слід очистити та заспокоїти свій розум. А для цього треба навчитися внутрішньому мовчанню.

Тільки через це можна в світах найтонших стати самому Світлом, тією Любов'ю і тією Прозорою Тишею, які ти тепер пізнаєш.

Велика Божественна Свідомість відкриває Свої Таємниці лише тому, хто навчився *слухати*, осягнувши *мовчання власного розуму*.

— І це можливо: не мати своїх думок, зовсім не думати?

Втім, коли я побачив тебе вперше, мені здалося, що ти ніби несеш собою Тишу, якийсь особливий спокій... Як це в тебе виходить?

— Для початку, поринь у простір духовного серця. Пізнай на особистому досвіді, що можеш продовжувати слухати мене, не переходячи концентрацією у тілесну голову. Ти можеш слухати — свідомістю, зануреною в духовне серце! Хоч поки тобі при цьому і допомагатимуть вуха матеріального тіла, але в майбутньому ти зумієш слухати мене навіть тоді, коли наші тіла розділятиме море. Але це пізніше, а тепер слухай і роби!

Отже, треба залишити три верхні чакри, де звичайно мислить та оцінює події розум. Він при-

таманий тій частині тебе-душі, яка живе, будучи скріпленою з матеріальним тілом.

Переміщуючи усвідомлення себе в сердечний центр, що ти вже вмієш, ти потрапляєш у простір, де немає потоку невгамовних думок, що стрімко несеться.

Саме так, так просто, ми можемо змусити розум мовчати!

Але для Злиття з Божественною Свідомістю і для сприйняття знань від Божественних Душ необхідно, також постійно зберігати властивий Ним рівень витонченості.

Не може грубе проникнути в тонке та стати з ним одним цілим!

Повітря, наповнене пилом, не придатне для дихання! Вода, змішана з багнюкою, не придатна для пиття!

Також і неочищена від грубих включень та низинних станів душа, не здатна до чистого сприйняття гранично витонченого, Божественного!

Повторюю: грубе не в змозі увійти у злиття з тонким!

Тільки саме звикнувши до Їхньої Витонченості — можна навчитися Єднанню з Ними! Пам'ятай про це завжди!

А внутрішня тиша допомагає це пізнавати.

Люди створюють звуки. Природа також сповнена звучанням. Безліч звуків торкається й зараз нашого слуху: шум, що створюється людськими тілами, копитами коней, скрипом возів, дальні звуки морських хвиль, що накочуються на берег.

А Божественна Свідомість у Його Обителі — Власник абсолютної Тиші.

Щоб це пізнати, потрібно почати слухати Прозору Тишу повністю очищеним та розширеним духовним серцем.

Нехай твоя любов охоплює простір все далі і далі!

Так ти пізнаєш Прозорий спокій Божественного Буття, що перебуває *під* усім.

У цьому стані можна слухати Первинне!

А потім і розчинитися в Ньому!

Перший ступінь такого з'єднання — це пізнання стану "не-я".

Ось — звук будь-який, тобою створений. Він поширюється — начебто кола на воді від кинутого каменю, які розходяться все далі й далі. Його природа — прояв, випромінювання власного "я" з центру себе.

А тепер сприйми зворотний процес. Тепер ти — слухай!

Наскільки вистачає тебе-душі, ти охопив духовним серцем простори і над пустелею, і в глибині планети, і далеко за її межами... І ти слухаєш усе, що відбувається там, а сам — нерухомий, прозорий, наче порожній усередині. Тебе колишнього, що був у центрі, майже немає: ти розчинений у всьому існуючому.

В душі є *руки*! Занурюйся з їх допомогою все глибше, немов у глибини океану.

Там — Жива Тиша *Глибин* поглинає тебе з усіх боків і наповнює собою...

...Великий Океан Тиші та Сили заповнив Собою все навколо і проникнув також у тіло Гамількара.

Гамількар або міг відчувати себе всім Океаном — або кружляв у Його товщі.

Якщо зараз не стане тіла — що зміниться? Я — як Океан — не перестану існувати!

... Але все ж таки, цей стан не вдавалося утримувати довго.

Піфагор продовжив пояснення:

— Ти маєш вивчити цей стан дуже добре! Бо Велика Тиша і само-розчинність у Ній, дозволяють очистити душу від усіх домішок не-істини і сприймати Голос Божественного!

Голоси Божественних Вчителів ясно чути подвижнику, якщо він поставив питання і поринув у цю Тишу.

Він навіть може бачити у Світлі обличчя тих Великих, Хто допомогу йому готові надати.

Щоб це стало можливим, необхідно повністю очистити мислення від особистого, включаючи гординю.

А великі діяння стають реалізованими, лише коли мислення душі поєднується з Божественним Мисленням!

Тіло тоді стає інструментом для прояву на матеріальному плані того, що потрібно Божественній Волі.

Розділ восьмий: **Гай ліванських кедрів**

Одного дня караван із бранцями зупинився в гаю ліванських кедрів.

Це був оазис, що захоплює своєю красою!

Про таке місце для відпочинку ніхто не міг навіть і мріяти протягом довгих днів виснажливо-

го просування кам'янистою і запошеною пустелею під палючими променями полуденного сонця.

... Ці кедрви побачили світ багато століть тому. Повітря серед них було прозоре і насичене особливим ароматом розігрітої смоли та хвої.

Гамількар і Піфагор змогли дуже вдало влаштуватися в тіні під величезним кедром, що стоїть трохи осторонь інших дерев. Він був вищим і потужнішим за інших. Можливо, він був батьком для багатьох дерев, що вирости по сусідству.

Гамількар згадав дитинство.

... Такий же кедр ріс у саду при храмі, куди вітчим віддав його на виховання після смерті матері.

Гамількар тоді виявився позбавленим батьківської любові. Він відчував себе — таким самотнім у світі!

І той кедр-велетень став на той час для нього головним другом. Тільки його любив тоді Гамількар! І кедр теж відповідав йому своєю дивовижною любов'ю.

Гамількар іноді годинами просиджував біля цього дерева і розповідав йому подумки про свої біди, як найкращому другу. Спокій кедрви наповнював його, а його дитячі прикраси не здавалися вже такими нестерпними. Сила, велич і внутрішня чистота дерева ставали в такі години ніби суттю його самого.

Коли Гамількар став старшим і навчився багатьох прийомів роботи з свідомістю, якої його тоді навчали жерці, він став бачити величезне м'яке світло, що виходило від кедрви на велику відстань. Це світло, якщо з ним з'єднатися душею, допомагало очиститись від негативних емоцій,

прийти в стан глибокого спокою. Гамількар ніби сам ставав подібним до величезного дерева, що вже багато століть зростає в цьому матеріальному світі... І нематеріальна *Сила* піднімалася з *глибини* по стовбуру — до кожної гілочки... Спокій і любов — зціляли...

Зараз, з позиції нових знань, отриманих від Піфагора, Гамількар з радістю виявив, що міць того чудо-дерева була не вигадкою його дитячих фантазій.

... Велетень-кедр, біля стовбура якого вони сиділи, мав подібні ж властивості. З його допомогою, якщо направити на нього свою щирю любов, можна було наповнитися витонченим світлом. Або можна було заповнити собою — любов'ю весь простір, наповнений енергією кедра, — і там, де була крона, і там, де було коріння, і далеко навколо...

... Гамількар розповів Піфагору про свій дитячий досвід. Піфагор же, як завжди, бачив внутрішнім поглядом і відчував всю повноту і тих дитячих переживань Гамількара, і те, що може дати таке спілкування свідомістю з деревами, що мають витончену силу, для майбутніх учнів.

— Чудово, Гамількаре! Ще один скарб у скарбничку наших знань ти додав сьогодні!

... Гамількар здивувався тому, як Піфагор, будучи його учителем, так легко був готовий вчитися від свого учня.

Він думав, як мудрість Піфагора поєднувалася з дивовижною його скромністю! Його велич зовсім не пригнічувала тих, хто був поряд!

Піфагор сказав:

— Енергетичні оболонки оточують тіла людей. Їх можна бачити зором душі, якщо налаштуватися на таке сприйняття. Подібні оболонки є у всіх втілених у тіла істот. Їх можна назвати «коконами».

Такий «кокон» із світла існує навколо цього кедр. Він може допомагати роботі з енергіями всередині та навколо наших тіл.

Я нещодавно пояснював тобі про рух енергій, що очищають, по траєкторії, що приводить у дію основні енергетичні канали наших тіл. Ці переміщення енергії каналами всередині хребта і по передній стороні тіла дуже сприяють такому очищенню.

А тут, поруч із цим деревом, дуже зручно здійснювати такі рухи саме по розширеному простору навколо тіла.

Такі вправи прості у виконанні та дуже ефективно очищають.

Коли ж усі енергії всередині тіла та «кокона» чисті, то душа вже легко може почати навчатися виходу за межі тіла і рости і розширюватися у вселенських просторах — в тонких і найтонших еонах.

Так від роботи всередині енергоструктури тіла можна зробити плавний перехід до такого зростання душі, щоб вона стала незрівнянно перевищувати розміри людського тіла.

... Гамількар, відчуваючи з насолодою свою силу свідомості, зробив кілька обертів енергій світла навколо тіла у просторі на великій відстані. Це було дуже приємно!

Піфагор продовжив:

— Зараз ти виконав цей прийом, як якусь вправу для очищення. І це дуже непогано! Так багато хвороб можна лікувати або попереджати, очищаючи енергії в тілі та в «коконі».

Але тепер, спробуй знову відчутти цей кедр, але як живого друга: так, як колись раніше ти це робив у дитинстві. І таємниці Світобудови відкриються ширше перед тобою!

... Гамількар засоромився свого раптового ставлення до кедр — як лише до можливості освоїти чергову вправу.

Він відзначив для себе те, як відчуття власних успіхів провокує зростання зарозумілості і відчуття себе більш значущим, ніж все навколо ...

Він знову поєднався свідомістю з кедром. Але тепер — наповнене емоцією любові злиття, відбулося на більш тоншому рівні і викликало стан блаженства.

Гамількар мимоволі поринув глибше — у Світло Божественної Свідомості.

Через деякий час Піфагор продовжив:

— Відчуття взаємопов'язаності всього, що існує, дуже важливо!

Єдиний Божественний Організм зростає і розвивається у всьому всесвіті, включаючи нашу планету.

Якщо це розуміння стане властиве людям, то знання про взаємопов'язаність та цінність всього живого, включаючи кожна велику чи малу істоту, допоможе створити основу для морального світосприйняття та власного способу життя.

Думаю, що в нашій майбутній Школі слід мати такі дерева! Вони допоможуть багатьом душам

підростати в кількісному відношенні та вчитися очищенню та спокою!

Ти запам'ятай такі прийоми духовної роботи для майбутніх твоїх учнів!

... Гамількар знову і знову захоплювався широті охоплення, яке було властиве сприйняттю Піфагором всього, що з ними відбувалося, всього нового, що відкривалося!

Він звернув також увагу, що Піфагор завжди вибудовував нові прийоми — в гармонійну послідовність, формуючи таким чином проект діяльності майбутньої Школи.

Іноді Гамількару здавалося, що ця Школа Піфагора вже існує: так яскраво та натхненно розповідав йому Піфагор про свій задум!

Розділ дев'ятий: **Проект майбутньої Школи**

Гамількар був натхненний ідеями Піфагора про створення *Школи мистецтва та науки* для виховання душ. Нерідко вони обговорювали нові прийоми навчання та принципи устрою в цьому їх проекті.

Якось Піфагор сказав:

— Так, ми маємо зараз формувати той образ нової Школи, який у майбутньому зможе стати реальністю. Щоб це сталося, план має бути продуманий до дрібних деталей. Проект має бути бездоганно прекрасний: щоб усі Досконалі тобто, які досягли Божественності, Душі, дозволили нам його здійснити і допомогли в цей образ вдихнути ту

Силу, яка здійснює в буття Божественні Замисли. Тоді нам легко буде здійснити все і на матеріальному плані.

Вважаю, що початкові ступені вдосконалення душ, включаючи моральні закони Гармонії, мають бути відкриті та зрозумілі всім людям. Вищі прийоми вдосконалення нехай будуть приховані їм до певного часу.

Подібно до того, як гірські вершини в захмарній височині відкриваються лише тим, хто піднявся вже досить високо, — так і вищі методи розвитку об'єктивно потрібні лише тим, хто не тільки прямував до Єднання з Первинним, а й уже пройшов значну частину духовного Шляху.

Але про саму можливість перетворення людини — у Божественну Душу мають знати всі люди!

Ми могли б почати виховувати людей — вільними та прекрасними!

Це були б ті, для яких праця є творчістю душі!

І буде радість у цих душах — від власного духовного сходження, від допомоги супутникам на Шляху, а також від створення для всіх людей Краси, Гармонії та Порядку!

У процесі набуття такої свободи — душі самі очищатимуться і наблизатимуться до Світла, а також іншим людям бути прикладом.

Так, це не дуже швидко відбуватиметься, але таке можливо!

Моральна чистота повинна стати відправною точкою, початком такого перетворення для душ!

Потрібно вирощувати нові покоління людей, здатних бути вільними, люблячими, сильними!

Достойні Свободи — власне самі себе такими мають створювати! Але ми могли б допомагати їм у цьому!

Така робота нам доручена Тими, Хто посвячує душі у Світло Святе.

Побач, якою небезпечною стає велика свідомість, керована малим і брудним розумом!

І скільки бід здатна наробити така людина, яка чувається «великою»!

Саме так у світ приходять тирани.

Це має привести тебе, Гамількаре, до розуміння того, що розвиток сили душі ніколи не повинен випереджати зростання в людині любові та мудрості!

Завжди в гармонії повинні бути розум і сила — під керуванням любові!

... Гамількар запитав:

— Скільки людей чуло твої промови! Але ж ніхто з них не захотів вчитися в тебе посправжньому! Вони цілком задовольняються лише окремими твоїми порадами!

Чому так багато людей зовсім не хочуть вчитися?!

— Потреба в знаннях, а тим більше — духовних знаннях — дозріває в людині поступово.

Подивись: адже голод вчить добувати їжу. Сексуальний потяг та народження потомства — вчать любові та турботі. Це можна спостерігати і у людей, і у тварин.

Усі — спочатку навчаються, лише підкоряючись пристрастям чи життєвим потребам. Лише в деяких людей — поступово, з часом — може розвинутися потяг до розуміння духовних знань, потяг до мудрості!

Тільки з появою цілком свідомої потреби пізнавати головне в житті і навчитися посправжньому любити — починається серйозне зростання душі.

Тому потяг знати і любити слід заохочувати в людях!

Причому, кожна твоя думка має проникати в духовне серце слухача! Тоді і розум такої людини, також може заповнитися розумінням.

Мудрість душі росте не інакше, коли вона наповнюється не тільки знаннями, а й любов'ю!

... Душі дуже повільно просуюються до Досконалості.

Перетворювати, змінювати себе, викорінюючи погані властивості та вирощуючи нові вміння та стани себе-душі, — не просто, навіть якщо почати до цього прагнути.

Причому допомагати іншим — слід обережно: щоб не перевищити можливості кожної конкретної душі.

Це дуже важливо: щоб під вантажем нових знань не зламалася слабка ще людина від невідповідності того, що вона хотіла б зробити, і того, що вона може поки що в реальності!

Ще треба намагатися, щоб бачила вона у своїх наставниках ті ідеали, до яких вона прагне. І — щоб Людей, які пізнали Істину і являють собою Божественне, вона теж могла би сприймати!

Також — щоб серед своїх друзів та супутників мала би вона приклади чистоти прагнень та волю до досягнення успіху в духовному житті, а не лише в житті мирському, де помилкові цінності та цілі заважають іноді побачити та зрозуміти справжню мету життя людини!

Тому, бажано було б створити спільноти з тих, хто звернувся до Світла Божественного. Їхня взаємодопомога була б опорою для тих, хто слабкий ще, але до чистоти і мудрості теж прагнуть.

Практичні прийоми роботи над собою мають бути посильними для кожного. І також посильні нехай будуть обмеження: щоб у міру було навантаження на шлях у душі!

Це, як сад прекрасний з душ різних слід вирощувати! Знайдеться місце в тому саду і слабким ще травинкам, і прекрасним трояндам, і потужним деревам, що плодоносять!

Як садівник може і підживити ґрунт, і вберегти часом від холоду ростки, що ледь почали своє зростання, і може обрізати сухі і криві гілки, вирівнюючи, спрямовуючи ріст і конкретних рослин, і всього саду, — так і наставник зможе м'яко спрямовувати розвиток і зростання душ.

Але бруд, накопичений душею в собі в минулому, і порочні реакції не можуть бути вичищені за один раз, просто тому, що душа захотіла стати чистою. Ні: очищення душі — це велика праця!

Як дитя дорослішає не за один рік — так і молодода душа не здолає Шлях до Єдності з Цілим! Лише дорослі душі за мудрого керування можуть пройти останні сходи Шляху за одне життя!

Але навіть малі порції доброти і знань корисно дарувати молодим душам — тим, хто готовий засвоїти поки що лише перші уроки.

Потрібно також враховувати, що молоді душі сприйнятливі та податливі. А сильніші — частіше самі хочуть впливати на інших.

...Гамількар згадав багатьох сильних і здібних шукачів-початківців, яких зустрів у своєму

житті, і з жалем зазначив, що, швидше за все, жоден з них не побажав би стати учнем Піфагора. Він висловив цю думку вголос:

— Так, багато жерців у різних храмах вважають себе знаючими все — і готові лише повчати інших...

І мало тих, хто, вже володіючи деяким багажем знань, не запишалися і готові самі продовжувати вчитися!

— Так, Гамількар. І тому лише небагатьом доцільно дарувати вищі методи...

Важлива в людині також здатність узагальнювати отримані знання та застосовувати їх на практиці. На це теж здатні нині далеко не всі.

Тому, в тому числі, настільки мало існує навколо нас тих, хто об'єктивно готовий і міг би вчитися і, плюс до того, хочуть цього і мають намір викоринювати свої вади! Адже без цього — не має бути допуску до вищих посвячень!

Ти часто міг спостерігати, як дурна людина починає висміювати те, що знаходиться за межею її розуміння... Тому ніколи не прагну дарувати те знання, до прийняття якого людина ще не готова!

І сам — ніколи не насміхайся і не зневажай тих, хто ще не досягли твого рівня пізнань, бо не здатні вони поки що до цього! Поглянь на себе очима Всезнаючих Богів — і побач крихту твого власного знання перед їх мудрістю!

І тобі, і мені — не соромно дізнаватися більше!

Божественна Мудрість — безмежна, безмірна! І вона постійно поповнюється новими знахідками та відкриттями.

Спочатку Свідомість є *Єдине Ми*, складена Великими Досконалими. Вона живе вічно і при цьому постійно розвивається!

Тож нехай і ми ніколи не припинятимемо процес Свого Вдосконалення!

... Є такий закон Батьківства-Материнства: більші служать меншим — своїми мудрістю та любов'ю-турботою!

Але слід пам'ятати, що усвідомлення власної обраності для служіння Єдиному не повинно бути приводом для гордості, відчуття достатності свого рівня розвитку! Нехай, навпаки, кожен лідер збільшує свою відповідальність за кожен свій вчинок, за кожне сказане слово!

... Немає жодної підстави для погляду на душі, які молодші, — зверхньо!

Так, любити людей, які ще не розвинулися в еволюційному відношенні, — не просто! Тим

більше, що ті люди обтяжені багатьма недоліками, низькими пристрастями!

Але, щоб допомагати людству, необхідно освоєння любові — мудрої, всеосяжної! Коли бачимо і недоліки, і проблески світла в душах — слід допомагати проростати в них найкращому! А це може робити лише той, хто навчився любити Божественною Любов'ю!

Немудрі правителі земні, які зараз переважають, сприймають народ — як засіб задоволення своїх особистих цілей. Вони не розуміють, що цим катастрофічно гублять свої долі!

Бути ж Намісником Божественної Волі тут, на матеріальному плані, можна, лише освоївши Велику Любов до Цілого. А Воно включає в Себе також і всіх зростаючих, що розвиваються на цьому

фрагменті вселенського буття, який ми називаємо планетою Земля.

Цьому ми теж могли б навчати і гідних того правителів земних, і тих юнаків і дівчат, які ними можуть стати в майбутньому, і, зрозуміло, всіх інших готових до такого навчання людей.

Розділ десятий: **Про зростання душі**

Шлях каравану з бранцями продовжувався тепер уздовж берега моря.

М'який рівний шелест хвиль легкого прибою і свіжість морського повітря наповнювали радістю. Крики чайок, немов підкреслювали простір над морем! Зачаровував захід сонця, велич і краса всієї природи!

Ранні ранкові години, коли майже всі навколо ще спали, Піфагор використовував для того, щоб показати своєму учневі нові прийоми медитацій.

Гамількар душею тепер завжди чув Піфагора, який пояснював вправи, хоча той міг бути нерухомий тілом і не вимовляв слова вголос, коли так чинити було краще. Губи Піфагора не ворушилися, обличчя було овіяне спокійним блаженством — але голос виразно звучав для Гамількара. Наприклад:

— Такий простір сприяє зростанню душі! І це дуже важливо!

Розлийся серцем духовним над морською гладдю!

**Усвідом, якою величезною може бути душа!
Ти ж зараз — не просто більше тіла. Але — величезний!**

І прагни реально відчутти себе над всією поверхнею нашої планети!

І — відчувай величезні руки душі!

А тепер — піди душею туди, де вдалині наче з'єднуються небо та морська гладь. Опустися, не наче пірни «за край Землі» за горизонтом! Там можна пізнати один із входів у Безкрайність Священного Вогню, подібного до нескінченного за розмірами Сонця!

Через злиття з Божественною Свідомістю в Аспектах Світла, а потім і Божественного Вогню ми вчимося бути самі Божественними!

... Через деякий час, коли Гамількар освоївся і зміцнився у нових станах, Піфагор продовжив:

— За роки життя у тілі людина, зазвичай звикає ототожнювати себе з тілом. Але ми душі, а не тіла! Ми живі — і без тіл! І ми можемо жити, не будучи «прив'язаними» до наших тілесних оболонок!

«Посмертне» ж життя без тіла, однак, для різних душ може бути дуже різним... Сумна доля тих, хто жили в ненависті чи страху, були бранцями своїх корисливих бажань! Вони виявляються жертвами ненависті сильніших, ніж вони самі, лиходіїв...

Зовсім інша доля тих, хто привчив себе до життя в любові та світлі у світах найтонших! Як радісно таким душам усвідомлювати свою Свободу від матерії — в еоні Божественних Світла та Вогню!

Уяви, що в тебе вже нема тіла. Тобі нікуди більше повернутися... І тепер ти не маєш іншого дому для душі, крім Дому Світла-Вогню. Вивчи це!

Ще: щоб, розлучившись із тілом, не втратити можливості діяти, ти маєш уже зараз навчитися використовувати руки душі. Тоді, потім вони будуть нести Силу Цілого, туди, куди направити її необхідно. Всевидящі — долоні та пальці у таких рук!

А форма свідомості, подібна до тіла, лише гігантська, — для нас звична і тому зручна також і в найтонших світах.

Саме зі Світла себе-душі ми можемо сформувати свій новий гігантський Божественний Образ! Спробуй!

Як гора, що складається зі Світла, що здіймається над морським простором, ти можеш піднятися з Океану Божественного Світла. І — сформууй також свої обличчя, руки, тулуб!

Лик із Світла величезних розмірів — часто використовуються Божественними Душами для спілкування з втіленими людьми, які мають здатність бачити душею.

Такий Лик, здатний діяти, є дуже перспективним як для майбутньої допомоги без володіння матеріальним тілом — втіленим людям, так і для теперішніх твоїх зусиль з освоєння Божественного буття.

Таке Тіло Світла стане згодом твоїм вічним Тілом. Його розмір можна буде змінювати, а світимість — трохи ущільнювати, коли потрібно спілкуватися з втіленими людьми.

А нині — енергії, що становлять твоє матеріальне тіло, будуть перетворюватися, обожнюю-

чись, у той час, коли центр сприйняття Світобудови ти матимеш у Тілі Світла.

У ньому реально жити і сприймати світи найтонші.

Для взаємин із щільним світом — ти проявлятимеш усе необхідне крізь своє матеріальне тіло.

Не за один день — навіть ти, котрий у колишніх життях уже торкався цих станів, освоїш сказане мною. Але, якщо не працювати, то легко втрачаються і вже напрацьовані насамперед вміння. Тому треба трудитися, освоюючи нове, доки воно не стане природною властивістю душі.

Розділ одинадцятий: **Танцівниця**

По дорозі каравану з бранцями трапився невеликий храм.

Головна жриця вийшла назустріч і просила воєначальника не паплюжити святилище. Вона була молода і струнка. Тіло її було смагляве і надзвичайно гнучке, темно-карі очі дивилися на воїна без страху.

Вона вклонилася з гідністю:

— Тут немає скарбів, які могли б вас зацікавити...

— Зате є красуні, як ти! Ви можете сплатити викуп інакше! — з глузливим реготом у захваті своєю владою промовив той.

— Хіба мало вам рабинь, які готові насолоджувати ваші тіла?

— Ви також можете поповнити їхнє число, варто мені тільки наказати! — знову глузливо промовив восначальник.

Отже, красуне, лише сьогоднішня ніч зі мною — і твої жриці та храм твій залишаться недоторканими! Згодна?

— Ні! Я краще з диким звіром провела б цю ніч!

— Ах так?! Тоді ловлю тебе на слові! Нехай це буде розвага для всіх! Ти згодна подарувати своє кохання дикому звірові? Нехай так і буде! Ти розважатимеш сьогодні нас! І всім покажеш, як любити лева!

Коли ти поцілувати його зумієш, і він тебе не розірве на частини, присягаюсь богами, я накажу не завдавати шкоди тобі та храму твоєму!

... Гамількар та Піфагор, які користувалися правом пересуватися табором, щоб лікувати хворих, виявилися неподалік і чули цю розмову.

Гамількар спитав тихо по-грецьки:

— Ти можеш втрутитися, щоб допомогти їй, Піфагоре?

— Можливо, спробуємо це зробити. Але поки ще не час. А можливо, вона впорається і сама...

Ти повинен, нарешті, зрозуміти, мій друже, що, навіть володіючи силою, не повинні ми з баганки своєї міняти події та долі інших людей!

Так, не маємо ми права зцілювати хвороби, поки дані Вищою Силою уроки ще не зрозуміла людина! І саме тому, ми зазвичай відвари трав цілющих даємо хворим і одночасно, розуміння законів зцілення душ прагнемо подарувати, а зовсім, не повертаємо здоров'я повністю всім хворим без виключень.

...Тим часом воєначальник велів готувати все для вистави. Звістка про видовище-розвагу облетіла табір.

Нещодавно воїни впіймали лева і посадили його у велику клітку, щоб привезти для поповнення звіринця у Вавилоні.

Іноді вони влаштовували забави, змушуючи рабів боротися із цим левом.

Але зараз у клітку до лева помістили молоду жрицю.

Глядачі з нетерпінням чекали, що буде далі.

Жорстокість, перетворена в видовище, часто перестає здаватися багатьом збоченим етично людям — злочинною.

Глузування — вигуки про те, що ця жриця віддала перевагу дикому звірові для «ночі кохання», замість хороброго воїна, і що тепер вона поплатиться за це, лунали то там, то тут.

— Подивимося, як вона поділить ложе з диким звіром! — глузливо вигукували деякі.

...Молода жриця, опинившись у клітці, кілька разів ударила в долоні та почала танець.

Вигуки у натовпі глядачів замовкли.

Здавалося, що лев теж був зачарований її рухами.

Дівчина гнучко, вільно володіючи тілом, робила свій танець майже не сходячи з місця. Всі були захоплені, спостерігаючи за кожним рухом.

Лев теж був, немов зачарований і не проявляв агресії. А танцівниця почала повільно наблизитися до звіра.

Піфагор підійшов ближче і, ставши поруч із кліткою, почав відбивати долонями ритм. І в цьому ритмі все наче занурилося в особливий стан

Прозорого Світла, ніхто не міг ворухнути ні рукою, ні ногою. Лише жриця все прискорювала рухи гнучкого та прекрасного тіла, наближаючись до лева.

Вона на якусь мить охопила шию звіра руками і торкнулася губами морди.

І знову ритмічні чудові рухи продовжували зачаровувати глядачів.

Так вона повторила тричі, щоб ніхто не сумнівався, що вона це виконала.

Піфагор відкрив засув і увійшов у клітку. Він поклав руку на холку лева і вивів його назовні.

На декілька секунд вони наблизилися до того воєначальника, який наказав усе це влаштувати.

Той не міг поворухнутися, щоб вихопити зброю. Він сам на деякий час відчув себе безпорадним перед диким звіром.

Потім Піфагор пройшов через увесь табір і вказав леву напрямком: «Іди додому! Ти вільний!"

Лев неквапливо віддалявся.

Ніхто не наважився завадити Піфагору.

Тільки коли Піфагор повернувся, заціпеніння глядачів та охорони почало проходити.

Танцівниця вклонилася Піфагору:

— Вітаю тебе, Мудрецю, який знає Божественні ритми всесвіту!

Воєначальник, прокинувшись повністю, вигукнув:

— Що ти дозволяєш собі, греку? Якщо тобі дозволили лікувати хворих, це зовсім не привід розпоряджатися тут усім! Ти хочеш розлучитися з життям?

... Піфагор сказав спокійно і м'яко:

— Вона ж виконала те, що ти хотів? Тепер же і храм, і його жриці — під твоїм захистом: захистом того, хто присягався богами, яким поклоняється!

Адже це добре, коли дикі леви живуть у пустелі, а люди поводяться так, що їм не соромно перед Богами!

— Так, я дотримаюсь свого слова! — несподівано погодився перс.

... Того вечора Гамількар і Піфагор довго сиділи біля вогнища, коли вже весь табір поринув у сон. Тільки стражники іноді перегукувались у темряві.

Жриця підійшла до вогнища, нечутно ступаючи і низько вклонилася.

— Я хотіла подякувати тобі за допомогу, о Великий!

— Мене зовуть Піфагор, а це мій друг Гамількар. Сідай поряд! Нам сьогодні є про що поговорити!

— Мене зовуть Асенат, — назвала ім'я жриця.

— Ми також вдячні тобі, Асенат! Мистецтво танцю, яким ти володієш досконало, виявило нам велику красу тебе як душі! — вимовив Піфагор.

— Але чому лев не виявляв агресії? Це ти зробила, Асенат? Чи ти, Піфагоре? — спитав Гамількар.

— Твій Вчитель допоміг мені... Мені самій під силу було б зробити це з будь-яким диким звіром. Але мені не вистачило б сили, щоб заспокоїти цей натовп людей, що не вартий такої назви.

Всі сили Всесвіту коряться твоєму Вчителю, єдиному з Божествами!

— Ти знаєш про природу своєї сили, Асенат?
— спитав Піфагор.

— Силу дарують Боги!

— Так, ти маєш рацію. Але я хотів би розповісти вам про Божественну Енергію, яку можуть називати різними іменами, але яка притаманна кожній еволюційно розвиненій людині.

... І Піфагор став розповідати про Атмічну Енергію Кундаліні, яка запасається протягом багатьох земних життів душі, що успішно розвивається, у спеціальній «скарбничці». І вона може бути використана людиною і в творчості, і в просуванні по духовному Шляху.

— Ви обидва прийшли до нинішніх втілень вже вельми зрілими душами. Запас цієї Енергії у кожного з вас величезний. І, більше того, несвідомо ви використовуєте цю Енергію.

Ця обставина дозволила тобі, Асенат, навчитися виконувати танці так, що всіх глядачів заливає твоя найтонша сяюча Кундаліні! Ти ж, Гамількар, завдяки цьому запасеному Потенціалу, зумів зберегти чистоту та витонченість, незважаючи на жорстокість та енергетичну грубість деяких жерців, у яких ти навчався раніше. А зараз ця Енергія дозволяє тобі освоювати та виконувати багато медитацій на рівні Божественної витонченості.

... Потім Піфагор пояснив їм, як можна свідомо працювати з цим безцінним енергетичним Скарбом.

... Протягом кількох наступних днів у таборі був оголошений відпочинок, бо чекали на прибуття ще одного обозу з цінностями, який мав бути приєднаний до основного каравану.

Піфагор запропонував Гамількару, скориставшись цим часом, розповісти Асенат, все те, про що він дізнався за час навчання.

Піфагор сам лише іноді додавав кілька слів, із задоволенням спостерігаючи за своїм учнем.

Коли ж настав час прощатися, то Піфагор сказав:

— Ну от тепер і ти, Асенат, багато чому зможеш навчати тих, кого приведуть до тебе Боги! Нам усім слід подякувати їм за ті можливості, які в ці дні були нам подаровані Божественною Волею!

Бог є Той, Хто дає всім істотам, але Він — і Той, Хто *приймає* дари! Від душ великих і малих Він приймає дари любові. То - головні «жертви», які потрібні Творцю! А коли душа остаточно дозріває, вона приносить у дар Творцю — себе! Ось плід, гідний вирощування в наших життях земних!

Прийняття і віддавання повинні бути в гармонії між собою у кожної душі, на якому б рівні розвитку вона не знаходилася. Це дозволяє відбуватися її розвитку.

Прийняття — це коли ніби порожня чаша готова бути наповненою.

Потім накопичене має бути вилито: даровано, віддано іншим. Лише тоді знову може наповнюватися чаша-душа і досягати нових висот знань і вмінь!

Душа, яка не готова віддавати, не може бути сповнена новим знанням!

Душа ж, яка не готова приймати, відмовляється від набуття того, що могла б дарувати іншим надалі!

Також, слід приймати і посильні прагнення до дарування від малих душ. Той, хто не готовий

приймати любов, подяку від них, перешкоджає розвитку в тих душах доброти.

Але прийняття подяки від малих душ зовсім не є підставою для того, щоб самому запишатися!

Саме дарування любові поступово робить волю людини такою, що збігається з Волею Бога!

Розділ дванадцятий: **Піраміда є «Вогонь** **зсередини».** **Медитація Тота-Атланта**

— Скажи, Гамількаре, про що ти подумав, коли побачив піраміди?

— Про те, наскільки велика сила і мудрість тих, хто їх збудував! Також — про те, що ці якості і я хотів би досягнути!

— Прекрасно!

Ти знаєш, що слово «піраміда» мовою моєї країни звучить як «Вогонь зсередини»? Як ти думаєш: що за зміст вкладали греки в цю назву? Деякі нині вважають, що зовнішнє сяйво пірамід, що відбивали світло сонця, було причиною назви... Це наївно! Воістину ж саме слово «піраміда» зберігає таємницю! Я зараз говорю про медитацію Тота-Атланта «Піраміда».

Ця медитація має кілька рівнів виконання.

Обряди посвячення у ці таїнства колись проводили у внутрішніх приміщеннях головної піраміди Єгипту.

Але те саме може бути виконано і в нематеріальній піраміді, зі Світла, що складається і споруджена подвижником або Божественним Вчителем з енергії розвиненої душі.

Отже, піраміда — це храм для посвячення душі. Образ піраміди дозволяє проникнути у внутрішні приховані покої Божественної Свідомості. Така піраміда має бути величезна! Коли свідомість у формі піраміди із Світла встає над поверхнею Землі, то, заповнивши верхню частину цієї форми, можна занурюватися по ній в *Глибини*. Це необхідно робити в Божественній тонкощі. Так можна рости душею до розмірів, порівняних хоча б з розмірами нашої планети. Більш того, можна під основою такої піраміди пізнавати Божественний Творчий Вогонь. І — розчинятися в Ньому душею, відчуваючи Його Безмежність!

Дуже багато таких спроб дозволяють здійснювати успішне зростання душі. В результаті — буття Божественним Вогнем поступово стає звичним.

Цей Вогонь є єдиним, об'єднаним Полум'ям Душ, що досягли вищих світів. У великому Єднанні трудяться Вони — Майстри Життя!

Цей Вогонь може бути піднятий і тоді Він заповнює всю піраміду зсередини. Він може бути привнесений і до тіла подвижника.

Відчуй цю реальність:

Душами ми можемо ставати величезними, подібно до піраміди. Але створена в медитації піраміда лише малою частиною себе піднімається

над поверхнею Землі. А основна її частина і «фундамент» — у *Глибинах*, у безмежності Творчого Вогню!

... Згодом, ти зможеш пізнати Божественний Вогонь і над планетою, а також — тотожність «Того, Що вгорі, і Того, Що внизу», виконавши медитацію, приховану в символі гексаграми. Божественний Той-Атлант допоможе тобі освоїти це.

Скажу ще, що форма піраміди може бути заповнена не тільки Вогнем, але й Прозорим Спокоєм. Це є два основні стани Первинної Свідомості.

... Тепер і під час ходьби Гамількар намагався зберігати нові стани, зміцнюючись у них.

... Через кілька днів, коли майже всі у таборі спали, сталася ще одна значуща подія.

Того вечора Піфагор і Гамількар розмовляли про те, які Боги різних народів реальні, які є лише вигадкою жерців чи персонажами казок і міфів.

Такою цікавою була Гамількару тема бесіди, що його питання ніяк не закінчувалися.

І ось, Гамількар запитав Піфагора про Тот-Атланта:

— Ти розповідав мені, що великий Тот-Атлант-твій Вчитель. Це той самий Бог Тот, Який в Єгипті дуже шанований? За легендами, Він був одним із правителів Єгипту в ті давні часи, коли цією країною керували Боги.

— Так, Тот-Атлант є одним із Тих Божественних Вчителів, які приходили в тілах з плоті до багатьох народів і несли їм знання про Вище. Він цілком реальний!

Тот-Атлант був одним із Великих Божественних Наставників, які завершували моє навчання у храмах Єгипту. Він це робив у тілі, що з Великого

Світла, тобто не використовуючи матеріальне тіло. Він розкривав мені знання, втрачені чи не зрозумілі жерцями, у яких тоді я проходив навчання.

Як і всі Великі, Він не пов'язаний з необхідністю народжень і смертей у колі перероджень. І перебувають Вони всі — завжди у Вічній Єдності з Єдиною Божественною Свідомістю.

...У цей момент до багаття підійшов Незнайомець. Він пройшов зовсім поруч із стражниками, але ті не помітили Його. Він був для них невидимий.

Піфагор з великою повагою встав назустріч Гостю. Гамількар наслідував його прикладу.

Його тіло не було матеріальним, але цілком реальним. М'яка посмішка, незворушний глибокий спокій, сяйво від усього вигляду.

— Дозволь познайомити тебе з моїм Великим Вчителем — Тотом-Атлантом! — представив Гостя Піфагор.

Гамількар був вражений!

Хоча тіло Тота-Атланта було нематеріальним, але воно сприймалося як більша реальність, ніж все навколо!

Тот-Атлант, бачачи інтерес Гамількара до зовнішності, в якій Він постав, пояснив:

— Насправді ж немає ніякого самосуцього «матеріального світу»! Все Творіння створено з рухливих енергій через якесь їх «ущільнення», що дозволяє об'єктам бути «проявленими», тобто сприймається втіленими істотами.

Моє тіло зараз ущільнене настільки, щоб тобі було зручно його бачити. Якщо ще трохи щільніше його проявити, то воно стане видимим і стражниками, а це вже буде зайвим.

Втілені люди зазвичай мають обмежений зір і не в змозі бачити ті енергетичні структури, які утворюють матеріальний світ. У найзагальніших рисах кажучи, мікрочастинки, які у найбільш ущільненому між собою стані, відчуються звичайним людським сприйняттям, як тверді предмети. Субстанції з менш міцно пов'язаних частинок, - як рідини. Ще більш вільно розташовані частинки, — як невидиме звичайному людському оку повітря.

Але за межами діапазону сприйняття тілесними органами людини розкривається безмежний багатоеонний простір!

Душа може навчитися бачити Велику Творчу Силу та Її Творіння — на різних рівнях витонченості.

Ти вже знайомий з Божественним Світлом і Вогнем. Коли освоїшся в Них ще більшою мірою, ти зможеш розглядати все створене — звідти, з *Глибин*. І тоді ти пізнаєш, що все, що існує у всьому всесвіті, є дійсно Єдиний Живий Організм!

Гармонія є Головним Принципом життя цього Організму.

Будь-які порушення цього Принципу розглядаються як небажані, і порушники ризикують виявитися елементами Цілого, що не відбулися.

...До вогнища наближалися сяючі постаті Божественних Чоловіків та Жінок.

Тот-Атлант представляв Гамількару Своїх Великих Друзів:

— Птахотеп- Мій Соратник у працях у Єгипті! Він — один із тих, хто теж навчали Піфагора.

Каїр — у давньому минулому один із Божественних правителів Єгипту [6].

Імхотеп- великий архітектор і скульптор, в додаток до всіх інших Його вмінь. Вам, Мої друзі, слід приділити в майбутньому Його порадам особливу увагу!

... Імхотеп — після м'якого та величного поклону, адресованого Піфагору та Гамількару, влаштувався зручно біля вогнища та продовжив:

— Так, мистецтво — це свого роду «міст» між світами Божественним та матеріальним. Воно є зручним для багатьох людей способом донесення до них знань. Цим «мостом» може пройти дуже багато душ!

Сама ж творчість вчить душі бути подібними до Творця, що творить все в Світобудові!

Саме творчість у мистецтвах і науках, може стати великим перехідним щабелем у розвитку — до життя на Нашому рівні буття, серед Нас.

Я допомагатиму вам завжди, коли це буде потрібно!

...Все нові Божественні Вчителі наближалися. Кожен із них був не тільки у тілесному образі, а й подібний до цілого моря — величезністю Себе-Душі. Кожен привносив у простір навколо — Свою сяючу Божественну Присутність.

Гамількар ледве встигав сприймати мало видимі Божественних Гостей особливості: відтінки Світла та станів Любові, Спокою, Сили, Величі.

Коли Гамількар обернувся до Піфагора, він побачив, що Піфагор був таким самим, як і Вони, хоч і мав тіло зі звичайної плоті.

Потім Сяйво Світла стало настільки значним, що матеріальний план ніби був змитий із сприйняття Гамількара. Він розчинився в Океані Світла, що складається з безлічі Божественних Душ.

Потім Гамількар почув голос Тота-Атланта:

— Це дуже корисний досвід для тебе, Гамількаре! Саме так, у взаємозлитому стані, зазвичай, і перебувають ті, хто досяг Божественної Досконалості Душі. І тільки для діянь у більш щільних шарах Світобудови Вони створюють свої особисті форми.

За цими формами ти можеш навчитися пізнавати Їх.

... Є Центральний Божественний Вогонь Землі, що «базується» у її ядрі. Він — у звичайних умовах — поєднує ядро планети з Божественним Вогнем Загальним.

Ти вже знаєш, що Божественний Вогонь складається з Них — взаємозлитих.

Ті, що досягли злиття з *Єдиним Божественним Ми*, працюють на Землі, виходячи до втілених істот з цього Вогню. І вони мають у Ньому Джерело Сили.

Незабаром і ти увійдеш до Їх числа.

Ти тепер отримуєш доступ до Скарбниці Божественних Знань, Носіями яких є Досконалі. Ти можеш почерпнути тут будь-яке знання у будь-якій кількості. Єдине обмеження — це здатність розуміти відповіді.

Ці знання не знищені, бо вони зберігаються безсмертними Душами — Носіями цих Знань. Навіть, коли історія цієї планети відійде в глибоке минуле в історії всесвіту, Великі, що трудилися тут і осягнули *Єдність*, продовжуватимуть Свою працю на інших планетах.

А зараз — відчуй знову свою єдиносутність із Божественним Вогнем! Адже це вже стало пізнаною тобою реальністю!

Потім — стань Джерелом великого Потону Божественних Любів та Сил!

Більше немає місця твоїй окремій волі! Лише те, що не тільки запропоновано тобою, а й схвалено усіма, може бути реалізовано!

Твоя доля тепер непорушно скріплена з Великою Божественною Силою.

Коли людина з'єднує себе-душу, що горить як величезне за розмірами Сонце, з Загальним Творчим Вогнем — починається новий великий етап Шляху Досконалого.

Що стоїть за цими словами? З *Єдиного Ми* діє кожен із Нас! Це велика відповідальність: завжди бути Тим, Хто виявляє не особисту волю, а Волю *Єдиного Ми*!

... Гамількар насилу повернувся до сприйняття матеріального світу, де було його тіло. Адже так хотілося залишитися назавжди у світі Божественних Любів, Спокою, Світла!

Піфагор втішив:

— Ти вже навчився входити до Божественних еонів. Вони, як і всі наші Божественні Вчителі, що населяють їх, — завжди поруч! Але людині, яка має тіло, потрібно виробити вміння та звичку сприймати завжди обидва світи: Божественний, звідки він отримує керівництво, знання та силу, і матеріальний. Це ми з тобою і освоюватимемо найближчим часом.

А поки що — тобі потрібен відпочинок. Нехай тебе тішить те, що ти прийнятий у Божественному Світлі як рівний, хоч тобі ще й доведеться чимало потрудитися, щоб це стало міцним досягненням.

Знай і те, що при розлученні з тілом у разі його загибелі — пізнаний тобою Божественний світ

стане для тебе Обителлю! Знання про це, додасть до твоєї мужності та безстрашності — радість і спокій перед смертю тіла, коли б вона не наблизилася!

Розділ тринадцятий: **У Вавилоні**

Караван із бранцями та цінностями досяг Вавилону.

Усіх магів і жерців, полонених у Єгипті та інших царствах, розмістили у кількох приміщеннях, які мають вихід у внутрішній двір із невеликим ставком, квітниками та кількома апельсиновими деревами. Але все це було ізольовано від зовнішнього світу стінами та добре охоронялося вартою.

— Втім, наша нова темниця досить зручна, я очікував найгіршого, — сказав Піфагор у відповідь на обурені вигуки жерців, які не дуже зраділи цьому місцю.

Тут уже утримувалося багато полонених раніше магів, вішунів і цілителів.

Піфагор був привітний з ними, але небагатослівний.

Тільки з одним з них — астрономом і математиком — він вів іноді довгі бесіди про рух зірок і планет, про закони співвідношень, виражених у числах і формулах, про геометричні фігури, які можуть служити символами Нескінченного.

Гамількар, іноді намагався досягнути суті їхніх бесід, але невдовзі зрозумів, що його знання в

цих областях недостатні, щоб поринути у глибоке розуміння того, що вони обговорювали.

Коли він з деякою прикрістю сказав про це Піфагору, той потішив:

— Зовсім не обов'язково тобі зараз розумітися на законах руху зірок і математичних обчисленнях. Це є головне знання про розвиток душі і Божественні Закони Цілого, які ти пізнаєш. Зосереджуй свої зусилля на головному, а всі інші знання, коли ти їх потребуватимеш, будуть легко відкриватися перед тобою.

...Так у медитаціях та бесідах мирно протікало їхнє життя. У зовнішньому світі події відбувалися одна за другою. Новини звідти, з деяким трудом, але все ж таки просочувалися до бранців. І ці новини обіцяли зміни.

Цар Камбіс, рушивши вглиб Африканського континенту, зазнав кількох серйозних військових поразок. Від голоду, спраги та хвороб загинуло безліч його воїнів. А тим часом, у його володіннях, що розрослися, зростало невдоволення, виникали смути.

Мідійський жрець Гаумата почав видавати себе за вбитого Камбісом брата Бардію. Він захопив владу спочатку у Мідії та почав намагатися підпорядкувати собі й інші землі, що увійшли до завойованої персами величезної держави, яка почала розпадатися.

Камбіс поспішно ухвалив рішення про припинення завоювань та повернення, щоб покарати Гаумату.

Але, незабаром надійшла звістка про раптову смерть Камбіса.

Ходили різні чутки про «гнів богів», які покарали Камбіса за руйнування деяких святилищ та храмів у завойованих землях. Ходили також чутки і про магію Гаумати, і про те, що спис, яким сам себе випадково поранив Камбіс, сідаючи у сідло, був отруєний змовниками.

... Один молодий знатного роду перс на ім'я Дарій, який мав близькі родинні зв'язки із самим Кіром, батьком Камбіса та творцем імперії персів, — став часто заглядати до полонених жерців та магів. Він явно шукав способи, щоб скинути з трону Гаумату, а для цього хотів заручитися допомогою магів. Йому набридло слухати улесливі передбачення астрологів, які обіцяли йому велич і владу над усім світом. І він запропонував усім жерцям та магам показувати свою майстерність.

Дарій із цікавістю спостерігав за цими демонстраціями магічної сили.

Наприклад, один із жерців з легкістю змушував впадати в транс рабів і виконувати будь-які його вказівки.

Спостерігаючи це, Гамількар згадав чорного мага, з яким колись зустрівся. Той маг мав величезну грубу силу впливу на інших людей. Він паралізував і підпорядковував своєю волею — волю і здатність мислити слабших душ. Наскільки легко вони ставали рабами його сили. Керувати іншими людьми магічною силою і витягувати з цього будь-яку вигоду — таким було «вміння» того мага. Гамількар тоді витратив чимало сил, щоб вирватися з чіпкої, липкої уваги тієї людини.

Те, що демонстрував тутешній жрець, було слабкою подобою і нагадувало швидше на гіпноз.

Інший жрець показував Дарію, як можна без зброї заподіяти біль рабу, що був на відстані.

Піфагор же спостерігав за тим, що відбувається, не втручаючись і зберігаючи несхвальне мовчання. Але цим він усе сильніше викликав інтерес у Дарія, до якого надходили чутки від супутників Піфагора про багато випадків прояву його сили під час шляху каравану із бранцями з Єгипту.

Через деякий час Дарій вирішив почати більш близьке знайомство з Гамількаром:

— Ти розумний і розумієш, що мені потрібні сильні та віддані люди! Ти міг би стати моїм союзником! Твої сили та знання могли б допомогти мені зійти на трон! Ти викликаєш захоплення воїнів навіть зовнішністю гіганта-атлета! До того ж, кажуть, ти також володієш магією! Така людина, як ти, була б безцінною поруч із правителем! І я не залишився би у боргу! Гаумата — цей магнедоучка, який обманом прийшов до влади, — не гідний її!

— Ти маєш рацію, Дарію! Гаумата- не вартий бути правителем! Але є різні способи перемагати. Невже ти хочеш дійти влади за допомогою вбивства? Чи ти маєш намір почати застосовувати чорну магію проти такої ж магії зла?

Що буде в результаті? Невже ти думаєш, що це може призвести до добра тебе і всі народи, якими ти мрієш керувати?

Якщо ми, за своїм бажанням, застосовуємо силу душі для управління іншими людьми, ми позбавляємо себе права на Божественне Заступництво! Адже лише Боги мають право розпоряджатися в такій мірі долями людей! Зокрема, Вони за-

бороняють людям самостійно приймати рішення щодо розвтілення інших!

... Тоді Дарій звернувся до Піфагора:

— Чому ти мовчиш, Піфагоре, коли інші так і бажають мені сподобатися і стати моїми помічниками, так явно показуючи свої вміння? Скажи: чому не проявиш і ти свою силу? Я чимало чув про твою могутність! І — про вміння знати майбутнє...

Скажи: я правитиму Персією?

— Так, дуже ймовірно, що ти зійдеш на престол царів перських... Але важливо не це, а те яким правителем ти будеш!

Хотів би я продемонструвати тобі не дива, не магічну силу, а перевагу чесноти над зловмисністю! Хотів би також навчити тебе, як стати правителем великим і мудрим, котрий любимий буде народом, а не тираном, який у страху тримає підвладних йому людей!

Але як навчити того, хто не хоче вчитися?

Ось щойно загинув Камбіс: цар, який боявся змови брата, і наказав його вбити. Камбіс завоював так багато царств, занапастивши, покалічивши, позбавивши майна безлічі людей! А помер він, позбавлений влади, так і не насолодившись плодами своїх перемог... Чи це не яскравий приклад того, як зло породжує зло?! Так, зокрема, повертається все те, що людина робила, — до неї самої, у її долю: як відплата за те, що здійснила.

Але ти прийшов до мене, сподіваючись знайти сили, щоб занапастити мага Гаумату! Ти збираєш соратників для змови та вбивства!

Тому, поки що я почекаю — в надії, що, можливо, і моя черга колись настане тебе праведності навчити...

... Дарій все частіше приходив і слухав Піфагора, виявляючи явний інтерес, коли розповідав Піфагор про силу та можливості людини.

Але знову і знову Дарій випитував лише про те, як йому досягти влади:

— Я хочу бути великим правителем! Великі знають свої цілі та ні перед чим не зупиняються! Навіть, втрачені на цьому шляху життя їхніх підданих — їм не перешкода! Приклади всіх успішних земних правителів — про це говорять! Не можна лише миром та добротою тримати народи, щоб вони були підлеглими! Великі правителі — і силою великою володіти повинні!

— Ті правителі, про яких ти говориш, то — не великі, а лише примітивно егоцентричні та владолюбні люди! Вони можуть бути більш менш добрими і справедливими — або ж, навпаки, злими і жорстокими. Але вони продовжують помилятися, не знаючи Істину! І цілі їх зовсім не великі, хоч їм і здаються такими! Адже вони мріють лише володіти і керувати людьми!

Але, хто справді може іменуватися Великим? Лише Той, Хто живе, виходячи з «Серця Землі» і тримає на Своїх Божественних Руках все життя, відчуваючи кожну істоту на кінчиках пальців незліченної кількості Рук Єдиного Цілого!

Істинно Великі поєднали Свою Велич — з Безкрайністю Цілого, з Силою, що керує всім все-світом! Вони вже володіють усім — і не потребують ні поклоніння, ні слави, ні багатства земного!

І вони мудро керують людьми, якщо доля, послана Божественним Началом, ставить їх на чолі царств!

... Але Дарій не приймав всього того, що міг би прийняти за бажанням:

— Ти невиправний у своїй наївності, о Піфагоре! Не розумію, як знання твої здатні уживатися з мріями про нереальне, утопічне?!

Благослови ж мене, о Великий, на малі мої справи, бо я збираюся лише завоювати той світ, який відкривається переді мною тут, на землі!

— Те, про що ти мрієш, Дарію, це твоя сильна влада над людьми, поклоніння тобі, почесі...

Але твоя влада могла б стати не тільки сильною, а й мудрою!

Божественні Вчителі людства допомагають здійснювати лише справи гармонії та добра! Вони шукають тих подвижників, які прагнуть об'єднати свою любов — і вселенську! Вони поступово дають такому Герою Духа можливість сприймати Силу Божественну і з'єднуватися з Нею.

Ти знайомий із Вченням мудреця Зороастра. Воно, у своїй основі, могло б стати об'єднуючим для багатьох народів, бо говорить, у тому числі, про Єдине Божественне Начало — Бога-Творця всього, Бога Мудрості, Бога Добра, Бога, що сприймається у вигляді Божественного Вогню. У цьому Вченні, також вимагається дотримання доброти, законності, справедливості.

Чому ж ти сам не хочеш у своєму житті слідувати тому кращому, що є в цьому Вченні?

... Кілька місяців продовжувалися спроби Гамількара і Піфагора зацікавити Дарія ідеями духовного перетворення суспільства, про які вони говорили лише вдвох. Але Дарій... то спалахував у захопленні від мрії про просвітництво та впровадження ідей доброчесності, то хмурнів від своїх

думок про розбіжність того, чого вчив Піфагор, — з тим, що він, Дарій, сам так палко бажає...

Розділ чотирнадцятий: Закінчення учнівства Гамількара

Піфагор і Гамількар були відпущені на свободу Дарієм, що зійшов на престол.

Дарій сказав Піфагору на прощання:

— Тепер я — цар! Я завоюю весь світ, але спочатку дозволю тобі слідувати твоїм шляхом!

— Чому ти тепер відпускаєш мене і мого друга?

— Якщо я слухатиму вас далі, то не зможу здійснити задумане мною! Візьми все, що тобі потрібно! Я накажу виконати всі твої вказівки, дам човни, веслярів та все необхідне. Ти і твій учень — більше не бранці! Ви можете вибирати, куди направити свій шлях!

...У бухті міста Тіра два човни, готові підняти вітрила, чекали наказу до відплиття.

На березі стояло двоє: Піфагор та його учень Гамількар.

Піфагор сказав:

— Так, якби Дарій став нашим учнем, то багато чого змінилося б у історії Землі... Але є свобода волі у кожної душі! І навіть, коли видно провал всієї грандіозності можливих звершень, не можна примушувати до правильного вибору іншу душу!

— Хотів би я піти тепер разом з тобою, Піфагоре, і бути тобі помічником у всьому!

— Я теж хотів би цього, Гамількаре! Але Воля Вища — в іншому. Ти сам тепер почнеш вершити в країні все те, що ми намітили!

Зрозумій, мій друже, що від тебе теж залежить доступність цих знань для дуже багатьох людей! Якщо кожен із нас почне на своїй землі це робити, то зможемо ми більше, ніж якщо зараз ми в одному місці діяти почнемо.

Вперед же, Гамількаре! Ми будемо поруч весь час, хоч і на відстані будуть наші тіла! Але наших думок устремління та справи — єдині будуть!

Створюй — для людства на Землі — те, що нам доручено! І знай: не пропадуть даремно наші праці! Ті невілені Вчителі, Яких нині знаєш ти, і навіть Ті, Яких ти ще не знаєш, тобі будуть повністю допомагати!

Наважся у світі темряви, воєн та морального розкладання — прославити Істину, Красу та добropорядність бажаними зробити! І — Досконалість душі в Злиття з Творцем означити метою життя кожної людини!

Так, не просто про моральне нам говорити, коли навіть так звані «боги» багатьох народів у їхніх легендах — легко йдуть на злочини, прагнуть панування один над одним, воюють, вбивають, зраджують, людей карають за своєю примхою...

Але — тим потрібнішим стає для людства те, що ми з тобою повинні повідати людям!

Своїх учнів ти вестимеш від невеликого простору сердечної тиші, в якій стає явним Бог, — до великого безмежного Прозорого Спокою і до Бо-

жественного Вогню, в яких індивідуальне «Я»
вливається в *Єдине Ми* всіх Досконалих!

Є непорушні Закони життя для посвячених:

— вони більше не живуть для себе,

— вони більше не сприймають те, що відбувається з ними з погляду індивідуального людського «я»,

— вони живуть тут, у тілах, — для того, щоб відбувалася Воля Споконвічного: щоб відбувалося вдосконалення душ, щоб являлися людям Мудрість, Любов і Краса Божественної Свідомості,

— вони завжди дивляться на те, що відбувається — із Єдності з Найпервиннішим,

— до сили Вони вдаються лише у повній відповідності до Його Волі,

— смерть тіл своїх готові вони прийняти — заради Його блага,

— не застосовують вони тієї Сили, з якою в Єдності живуть, — для порятунку своїх тіл,

— вони завжди готові повністю в Божественне Світло піти зі світу матерії, але залишаються вони тут, серед людей, лише для того, щоб дари Божественного Знання людям нести!

Ти можеш — з уже пізної тобою *Єдності* - навчитися жити так завжди!

Удачі тобі, мій вірний друже! Щастя тобі, Гамількаре з Карфагена!

Я не прощаюся: адже та *Єдність*, в якій перебувають Досконалі, нерозривна відстанями земними!

Той, у кому незгасно горить Вогонь Творчої Божественної Любові, — від *Єдиного* вже нероздільний!

Коментарі: Про Шлях до духовного Вдосконалення

Володимир Антонов

Бог є Дух (Ів 4:23). Це слова Ісуса Христа. Від них і пішло слово *духовність*.

Думаючим людям зрозуміло, що *духовною* можна називати ту людину, яка повністю спрямована на пізнання Бога-Духа — через, перш за все, виконання Його Вчення.

Хоча були і є інші погляди.

Наприклад, у брежнєвську епоху історії Росії журналістка однієї з газет — агресивна дурна жінка — намагалася переконати мене, що *духовність* означає «ходити у кіно»... [3]. (Слово «дурна» я вжив не як лайку і не для того, щоб висловити свою до неї зневагу. До подібних емоційних станів я вже давно не здатний. Але просто хочу, користуючись нагодою, пояснити це слово: адже дуже багато хто цього не знає. Слово *дурна* (рос. дура) має пряме значення латиною: *оболонка*. У російській мові воно використовується для позначення тих людей, які — на даному етапі їх психогенезу — поведуться, як матеріальні «оболонки», що не містять розуму).

У наступні роки подібні до **неї** люди в нашій країні розуміли під *духовністю* — «уринотерапію» (тобто згубне для психічного здоров'я пиття сечі), виконання тих чи інших традиційних «релігійних»

обрядів типу фарбування курячих яєць, стрибання через багаття, тощо.

Інші, бажаючи, щоб саме таким способом догодити Богу, калічать геніталії і «умертвляють плоть» іншими абсурдними способами...

А в останні роки — у середовищі таких же нерозумних людей — з'явилася секта, яка називає себе «нео-адвайтою». У ній інтелект оголошується ворогом духовності — і винаходяться та практикуються спеціальні прийоми «сучасної психології» для його руйнування.

Хоча істина полягає в тому, що інтелект треба всіляко розвивати і при цьому, вчитися керувати ним. А здійснюється останнє, — просто та ефективно — через оволодіння мистецтвом психічної саморегуляції [7 та ін.].

Зрозуміємо: Богові не потрібні дурні! Йому від нас потрібно, щоб ми *ставали кращими*, розвиваючи себе відповідно до Його Волі! Під цим слід розуміти, зокрема, інтелектуальне вдосконалення!

... У релігійно-філософських першоджерелах існує поняття *Прямого Шляху* [6]. Що це означає?

Прямий Шлях — під цим слід розуміти, перш за все, ясне розуміння Меті наших духовних зусиль та оволодіння методами духовної роботи. Цю тему ми обговорювали у багатьох наших книгах (див. список літератури).

Але ж існують і тотально абсурдні погляди щодо цього! Наприклад, такі:

Є Бог і є матеріальний світ. Кожній людині надано право обрати одне з цих двох. Як? Найкраще — відразу відкинути світ матерії, вчинивши самогубство на тлі цілісної спрямованості розуму

на Бога. Саме так — ми найпростішим способом і гарантовано потрапляємо до раю! А для більшої гарантії — вчинити самогубство слід, вбивши заодно побільше «невірних», тобто тих, хто цю концепцію не поділяють.

...Але, вбиваючи себе та інших, людина зовсім не потрапляє до бажаного раю! Навпаки, вона дуже обтяжує цим свою долю!

Бог не дає втіленим людям право вбивати! Винятки можуть розглядатися лише, наприклад, у тих випадках, коли ми захищаємо інших і немає іншої можливості відбити напад злочинців.

... Спроби набуття раю через вбивства або через руйнування своєї розумової функції, також через наркотики та інше — адже це є наслідок тотального релігійно-філософського невігластва, яке іноді впроваджується деякими релігійними та політичними лідерами: з тих, кого називають агресивними примітивами!

... Але істинний *Прямий Шлях*— інший!

... Будь-яка доросла розумна людина мала б замислитися: для чого Бог втілив нас на Землі? Невже — лише для того, щоб потім розділити на дві категорії: душі, що відправляються в пекло, — і душі, що поселяються в раю? Адже, якщо міркувати по-серйозному, то така думка, яку Богу приписують, виглядає абсурдною! Навіщо це Йому? Чи в Нього такі забави?

Але Намір Бога щодо нас, насправді, зовсім інший! Він полягає в тому, щоб ми саме розвивали тут, на Землі, себе — для того, щоб, досягнувши Досконалості, влитися в Нього, збагативши Його собою!

Саме для цього Він створив весь матеріальний світ і поселив і продовжує поселяти в ньому душі, благословляючи їх на вдосконалення!

Саме через розвиток душ, що втілюються в тіла, еволюціонує Він! Тому кожен із нас повинен прагнути Досконалості! А ті, хто це не роблять і, тим більше, перешкоджають у цьому іншим, ті роблять таким чином серйозні гріхи. І раю вони ніяк не заслуговують!

Розумію, що сприйняти повну картину Еволюції Всесвітньої Свідомості на основі лише прочитаного в цій книзі — не просто. Але, докладніше про це можна прочитати в книгах, що наводяться у списку літератури, що рекомендується.

Зазначу зараз лише те, що Шлях удосконалення душ складається з етапів розвитку. І кожній людині доречно прагнути їх послідовно освоювати. А також допомагати в цьому іншим.

Дані етапи — наступні:

1. Вивчення теорії духовного пізнання.

Етична самокорекція з урахуванням вказівок Бога. Вона включає, зокрема, розвиток у собі смиренномудрості. [1-29 та ін.]

2. Очищення та розвиток чакр та основних меридіанів, перегляд та очищення біоенергетичних «коконів», що оточують наші тіла, освоєння функцій дан-тянів та «пузирів» сприйняття» [7,15 та ін.].

Початок витончення свідомості за допомогою естетичних методів та контролю власних думок та емоцій (тобто, виключення грубих, захоплення витончених) ([7]; див. також наші фільми та інші ілюстративні матеріали).

Це досягається за допомогою оволодіння початковими основами мистецтва психічної саморегуляції [7 та ін.].

3. Освоєння самовідчуття (тобто, локалізації себе — як душі, свідомості) себе і як духовне серце — у грудній клітці, потім навколо тіла, потім — вдалечінь вперед і назад.

Широке розширення себе — в якості духовного серця — в енергетично чистих просторах, наприклад, над великими водоймами.

Дивитись звідти — у сторону тіла.

4. Знайомство зі Святими Духами. Розвиток діалогу з Ними. Прийняття їх, як цілком конкретних Божественних Вчителів.

Створення власних Махадублів.

Розвиток рук духовного серця.

Злиття зі Святими Духами.

5. Освоєння стану «не-я», що веде до повної втрати егоцентризму,

— до життя з відчуттям і, наскільки можливо, задля задоволення об'єктивних зацікавлень інших, а не власних бажань,

— до життя та діяльності заради інших істот та заради нашого спільного Творця.

6. Робота з Кундаліні, пізнання протоматерії (протопракріті, темної матерії) та інших складових Абсолюту, з акцентом на стані Прозорого Спокою Творця та Його Божественного Вогню [6-7,11-16].

7. Освоєння буття Прозорим Спокоєм і Божественним Вогнем — у всесвітніх масштабах.

Заміна енергій та матерії свого тіла цими станами, що приводить до можливості управління матерією свого тіла та інших об'єктів.

* * *

Чому існує на духовній ниві така велика кількість хибних концепцій та методів?

Очевидно що, якщо не мати достатньо значущих знань про Мету наших духовних зусиль (тобто, про Бога), але мати сильно завищену схильність до «винахідництва» за відсутності критичної оцінки власних «винаходів», — то в такій ситуації легко виникають погані фантазії...

Приклад: Існують сім кольорів веселки, також сім чакр... А значить, мовляв, треба ту гаму кольорів накласти на систему чакр... Чакри треба розфарбувати...

В результаті... — драматичні наслідки для жертв цієї фантазії... Адже, насправді, всі чакри повинні мати прозоро-білу із золотистим відтінком світимість. «Накладення» у них інших (більш грубих) кольорів — калічить їх і надовго і серйозно перешкоджає практикуючим у подальшому просуванні.

Або — така ж шкідлива пропозиція привчати себе до концентрації у початково самій грубій і, зазвичай, найбільш забрудненій чакрі аджні, яка знаходиться в голові. Ця тенденція не тільки не приносить жодних корисних плодів, але й робить грубою свідомість, зближуючи з пеклом. І — віддаляє від Мети духовних пошуків: від Творця, Який саме є Найтонша — з усіх існуючих — Свідомість.

«Аджнічні» люди стають «складними і важкими» у соціальному спілкуванні. Вони, також, мають схильність до психічних порушень.

Чакра аджня є однією з найважчих в очищенні та витонченні. Тому Крішна пропонував докла-

дати спеціальних зусиль для вирівнювання її стану за зразком Аtmічних Енергій [6,9].

Останні повинні бути спочатку пізнані через спілкування зі Святими Духами і через роботу з Кундаліні [7].

Зазначу також, що заняття хатха-йогою та іншими подібними практиками не повинні здійснюватися на фоні «забійного» харчування (тобто з вживанням тіл тварин), бо це веде, в тому числі, не тільки до накопичення в організмі грубих енергій, а й призводить до огрубіння свідомості.

Можна наводити ще багато прикладів подібної шкоди людям, які шукають духовний шлях. Це:

— і навмисне руйнування нічного сну,

— і сподівання на «охоронну магію», що настільки часто призводить до розвитку грубої психопатології (адже концентрація уваги не на Бозі, а на істотах пекла — причому з емоціями містичного страху — якраз і приваблює тих істот),

— і пияцтво з метою відстеження моменту відокремлення свідомості від тіла та спроби усвідомлення себе в «астральному» світі (серед розвтілених алкоголіків та інших дегенератів),

— і невмілі спроби роботи з Кундаліні без навіть розуміння того, що ця Аtmічна Енергія знаходиться зовсім не в копчику (як зазвичай вважають), а за межами наших матеріальних тіл [7]...

І весь цей і йому подібний шкідливий псевдодуховний бруд асоціюється в розумінні деяких людей зі словом *йога*, створюючи до вчення істинної йоги відповідне ставлення! (Зі справжньою йогою можна познайомитися, у тому числі, за книгами [1,6,9-10 та ін.] та фільмами, що наводяться в кінці статті).

Часто такі подібні збочення стають популярними, особливо в молодіжному середовищі, — внаслідок їх екстравагантності. І деякі заповзятливі ділки починають ними торгувати, викладаючи їх за чималу плату... Усіх їх об'єднує те, що вони діють не заради Бога, не заради духовної допомоги людям, а лише з власної користі.

Але правильно — жити і діяти, якраз навпаки: наслідуючи зацікавленість Бога, беручи посильну участь (іноді — і самопожертву) у Його Еволюційному Процесі.

А Він завжди активно допомагає задовольнити прагнення до зближення з Собою всім, хто щиро і безкорисливо служить Йому.

Так, зокрема, Він провів по *Прямому Шляху* пізнання Його — автора цієї статті та його супутників, які зуміли зійти на найвищі сходи духовного зростання.

Тепер — з досягнутих позицій — нам легко бачити та розрізняти справжні та хибні тенденції у сфері духовних пошуків та духовних знань.

... Зараз доречно поставити авторові статті питання: як можна, познайомившись із новими для себе методиками, визначити, чи вони істинні?

Перше, що можу запропонувати, це продумати відповідність запропонованих вам тренінгів — до наведеної вище послідовності етапів духовного сходження.

Наприклад,

— якщо викладачем не беруться до уваги етичний компонент роботи та необхідність прямування шляхом до витонченої свідомості,

— якщо немає акценту на розвиток духовного серця,

— якщо сам викладач систематично робить етичні помилки,

— якщо він не розуміє місця запропонованої ним програми у загальній схемі духовного вдосконалення,

— то можу порадити відійти якнайдалі від такого псевдо-гуру.

У тому числі, раджу завжди визначати відповідність запропонованої вам навчальної програми ідеям *ісихазму* [7].

Суть *ісихазму* можна позначити так: спрямованість до пізнання Творця, яка може стати ефективною лише на тлі внутрішнього спокою, що набувається в очищеному та розвиненому духовному серці. (Докладно про це — у наших книгах та фільмах).

Термін *ісихазм* має грецьке походження: *ісихія*— означає внутрішня тиша.

Але найдокладніше — в історичному ракурсі розгляду — цю тему описав китайський Мудрець Лао Цзи [6,10,17].

Ісихазм— як християнський напрямок — був поширений у країнах Східної Європи.

А розробити ефективні методи *ісихазму* та роз'яснити цю методологію сучасною науково-популярною мовою — Бог довірив нам: російським фахівцям у сфері духовних знань.

Зазначу також, що за весь час в історії існування людства на Землі, Бог підводив гідних духовних шукачів — незалежно від їхніх національностей, місць проживання та місцевих культурних особливостей — до цих знань, включаючи конкретні методи розвитку людиною себе. (Докладно про це можна прочитати, зокрема, у книзі [6]).

Нині Бог просить забезпечити цими знаннями населення всіх країн Землі.

... Але іноді запитують: чому Ви не публікуєте докладну послідовність не лише початкових, а й найвищих прийомів самовдосконалення?

Але це робити не можна. Причина в тому, що всі люди дуже різні. І читати подробиці про застосування до себе вищих методів — це було б дуже не корисно для більшості з них: вони, як і малі діти, не зможуть правильно розпорядитись такою інформацією.

Причому, потрібно розуміти, що різняться як вік душ і, відповідно, інтелектуальні можливості. Але, більше того, кожен, живучи на Землі, накопичив у собі ті чи інші чесноти, а також пороки — і це стало якістю кожної конкретної душі. Є, зокрема, і безнадійні дегенерати — кандидати на повну руйнацію в пеклі. Є й найвищою мірою розвинені душі, проте ці люди, зазвичай не пам'ятають того, як самі, якими ступенями, йшли духовним Шляхом — і тому вони не знають, як можна допомогти молодшим гідним душам...

З цієї причини, не слід прагнути створювати великі групи для занять з освоєння високих і, тим паче, більш вищих щаблів вдосконалення: великої кількості гідних такої допомоги — у конкретний час і у конкретному місці — не буде ніколи. А намагатися «затягнути» на духовні висоти тих, хто ще не дозріли інтелектуально та етично, — це буде не більш, як заподіяння їм шкоди.

Є оптимальним такий порядок передачі духовних знань: охочим надається загальна інформація про ситуацію, в якій вони перебувають, опинившись втіленими на Землі, і про завдання,

що стоять перед ними. Плюс — спільні «маяки» Шляху із застереженнями про можливі помилки. А швидкість просування — визначається кожним із тих, хто йде особисто для себе: залежно від власних потреб.

Гарна ілюстрація до сказаного представлена у книзі [28], де авторка самокритично розповідає про те, як послідовно змінювалися її основні життєві інтереси: етап любові до кішок, потім його змінила любов до кімнатних рослин... Богу ж місця у житті — по-серйозному — так довго і не залишалося.

Але суттєвого успіху на духовному Шляху можна досягти лише тоді, коли увага буде — природним чином, а не з примусу і не «за компанію» — цілком присвячена лише реалізації своєї любові до Бога. Така любов складається зі щирого прагнення пізнання свого Головного Коханого, злиття з Ним і служіння Йому. А до такого стану душа має зрости у своєму розвитку.

Тому можу порадити таке: вивчайте відповідну літературу та інші корисні матеріали, складайте для себе особисті плани роботи над собою — і щодня прагніть їх здійснення! Також поєднуйтеся у духовному просуванні з іншими шукачами! Працювати спільно — завжди ефективніше!

Ну, а найголовніше, треба завжди прислухатися до вказівок Бога: адже це Він є Головним Вчителем для всіх людей, для кожного з нас!

Коментарі Досконалих, які говорять від імені Єдиного Бога

Адлер [6]:

— Є тільки Я — Вселенський Бог! Вся Неосяжність всесвіту — це Мій Єдиний Організм!

Я — Володар всесвіту! І Я живу в тобі та в кожному з вас!

Це реальність! Увійди до неї! У Великій Тиші Прозорого Спокою [13] — пізнай Єдність Споконвічного! Нехай на даний момент не існує нічого, крім Бога! Є тільки Океан Бога — зовні і всередині, зверху і знизу щодо твого тіла і твоєї планети Земля! [7]

Прорости в Безмежності безліччю рук душі — ласкавих, люблячих!

А потім пізнай, як Я живу, входячи в кожен з еонів Абсолюту і при цьому залишаюсь Єдиним Богом!

Навчися працювати Махадублем [7,11]! Коли ти з'єднуєшся з Моєю Безмежною Любов'ю, відчуй те, що Мої та твої руки дотягуються до будь-якої точки Землі, а Любов дозволяє вирости Махадублем там, де є Намір Бога здійснити необхідну Роботу.

Втілена людина тоді стає Богом, коли вона з'єднала себе з Богом в *Одне*.

Після закінчення Кальпи всі Святі Духи переходять у Прозорий Спокій Турійності. Це — відпочинок для Них, «Ніч Брахмана», як говорив Кріш-

на[6,9,11]. А матерія планети — зникає, бо Я виймаю Себе з неї.

Сатъя Саї Баба:

— Є Споконвічний Океан, який не поділяється на Божественні Індивідуальності. Але кожна з Великих Душ, що становить цей Океан, виходячи з Нього, може сказати: Я є Бог! і виявляє Силу, Любов і Мудрість Цілого.

Сільвіо Мануель:

— Весь Абсолют — це Єдиний Живий Організм! Найвище досягнення Духовного Воїна полягає в тому, щоб стати тотожним Його Силі — Силі всього Абсолюту, а не того чи іншого Індивідуального Прояву. Тоді — Духовний Воїн здатний чинити будь-які чудеса: чудеса — заради звернення у віру людей матеріального плану.

Ісус Христос:

— Бог стоїть за кожними «дверима» — прямо за брамою серця духовного. Тут — Безмежність Океану Бога, Всеосяжність Його Любові!

Навчися — разом зі Мною — стукати в ці «двері»: у серця духовні інших людей. Ті, хто готові, почують і відчинять! І тоді — Я проявлю для них Себе і проявлятиму все сильніше!

Сатъя Саї Баба:

— Коли ти в Мені, коли Ми — *Одне*, тоді ти можеш допомагати це робити для мільйонів душ! Я, всі Ми, — будемо робити це разом з тобою!

Я посміхатимуся зі сторінок записаних тобою казок — малюкам!

Я навчатиму підлітків доброті, турботі та зваженості, усвідомленості в житті!

Я розповідатиму душам, які подорослішали, про сходишки Шляху і вести їх за руку, а потім — Собою — розкривати прохід у Найпервиннішого!

Тот-Атлант:

— Іноді, в людині можна спостерігати відсутність «зворотних зв'язків» з іншими людьми. Це є розквітлий пишним кольором егоцентризм. Така людина живе, виявляючи своє горде самотнє «я», замість того, щоб жити заради інших, замість того, щоб жити, відчуваючи їх як самого себе.

Ісус Христос:

— Набуття відчуття інших, як самого себе — потребує постійних зусиль!

Одін:

— Ніколи не переймайся, якщо щось йде не так, як ти хочеш! Все завжди відбувається так, як Я хочу!

Спостерігай, що Я цим хочу тобі сказати, вчись розуміти, який урок тобі слід пройти! Щойно приходить правильне розуміння і твоє життя

починає відповідати цьому твоєму новому розумінню — ситуація змінюється. Тоді — вона починає радувати тебе, а не засмучувати.

Бабаджі з Хайдакхана:

— Буває так, що подвижник на духовному Шляху «здається», за кілька кроків від поставленої Цілі. Він каже приблизно так: Я зробив все, що міг! Якщо більше не виходить — значить це не потрібно Богу, і мені час "звалювати" звідси...». І це — коли до стану Повного Єднання з Моєю Любов'ю та Силою — рукою подати!

Адже, час відходу з тіла визначає *Вселенське Ми*. Це означає, що, поки є життя в тілі, є і завдання, для якого дане це життя!

Курган-Баши:

— Принцип життя духовної людини такий: щодня життя використовувати для того, щоб зближуватися з Богом і щоразу відчувати момент, коли можна підставити Богові своє плече в еволюції свідомості.

Іншими словами, потрібно допомагати людям у всьому доброму і особливо у тому, що стосується поширення духовних знань!

Сулія:

— Великий подвиг робить той, хто живе на Землі заради Бога! Це — Шлях Ісуса, Сатья Саї

Баби, кожного з Тих, Хто поставали і постають перед вами як Святі Духи!

Бабаджі з Хайдакхана:

— Повна Єдність, Безсмертя та робота «з Мого боку» за наявності тіла, що стало божественним — це реальність! А справ на Землі для Служіння Богу та Еволюції — не злічити!

Той, хто входить в остаточне Злиття при розлученні з тілом, дорогий Мені! Але, можливо й більше!

Той, хто зважився взяти останній рубіж, ще втілений у тіло, — Великий Герой Духу!

Богопрояв, явлений через Того, Хто став Аватаром, йдучи *стежкою серця*, — безцінний! Очевидні дива — лише крихітна частина прояву тієї Сили! Вони подібні до бризок хвиль, а Сила — це весь океан!

Адлер:

— Ви — носії унікальних знань! Ви вмістили для розуміння весь Шлях: від людини — до Бога! І тепер, потрібно буде подарувати ці Скарби тим, хто хоче прийняти і може почати виконувати це в житті.

Акуратно, не «перемішуючи» сходи, не зтягуючи нагору тих, хто ще не готовий, допомагайте всім! Для кожного, хто хоче стати кращим перед Лицем Бога, є така можливість!

Ці знання мають бути доступними — як світло, як повітря, як вода! Не засмучуйтесь, якщо

хтось дихає — і не помічає цього, п'є — і не дякує Джерелу...

Всі Творіння живуть в Моєму Світлі і створені Моїм Творчим Вогнем! Але побачити та зрозуміти це може далеко не кожен.

Такий — природний хід Еволюції.

Ісус Христос, Апостоли Марк і Матвій:

— Вам доручається продовжити на Землі Справу Ісуса Христа! Так щоб люди всієї Землі дізналися про Новий Заповіт нинішніх часів!

Насамперед — це потрібно робити через видання, тиражування «по всьому світу» найважливіших книг. І це багато-багато належить створити!

Рекомендована література

1. Антонов В.В. — Бог говорить. Підручник з релігії. "Полюс", СПб, 2002.
2. Антонов В.В. (ред.) — Духовне серце: Шлях до Творця (вірші-медитації та Одкровення). "New Atlanteans", 2007.
3. Антонов В.В. — Як пізнається Бог. Автобіографія вченого, який вивчав Бога. "New Atlanteans", 2008.
4. Антонов В.В. (ред.) — Як пізнається Бог. Книга 2. Автобіографії учнів Бога. "New Atlanteans", 2008.
5. Антонов В.В. (ред.) — Духовна робота з дітьми. "New Atlanteans", 2008.
6. Антонов В.В. (ред.) — Класика духовної філософії та сучасність. "New Atlanteans", 2008.
7. Антонов В.В. — Екопсихологія. «New Atlanteans», 2008.
8. Антонов В.В. — Духовне серце — Релігія Єдності. "New Atlanteans", 2008.
9. Антонов В.В. — Бхагавад-Гіта з коментарями. "New Atlanteans", 2008.
10. Антонов В.В. — Дао-Де-Цзин. "New Atlanteans", 2008.
11. Антонов В.В. — Лісові лекції про Вищу Йогу. "New Atlanteans", 2008.
12. Антонов В.В. — Вчення Ісуса Христа про наш сенс життя та як його реалізувати. "New Atlanteans", 2013.

13. Антонов В.В. — Анатомія Бога. "New Atlanteans", 2014.
14. Антонов В.В. — Життя для Бога. "New Atlanteans", 2014.
15. Антонов В.В. — «Бульбашки сприйняття». "New Atlanteans", 2014.
16. Антонов В.В. — Зрозуміти Бога. "New Atlanteans", 2014.
17. Антонов В.В., Зубкова А.Б. — Даосизм. "New Atlanteans", 2013.
18. Зубкова А.Б. — Казка про царівну Несміяну та Івана. "New Atlanteans", 2007.
19. Зубкова А.Б. — Добриня — Билини. "New Atlanteans", 2008.
20. Зубкова А.Б. — Діалоги з Піфагором. "New Atlanteans", 2008.
21. Зубкова А.Б. — Божественні Притчі. "New Atlanteans", 2008.
22. Зубкова А.Б. — Книга Народжених у Світлі. Одкровення Божественних Атлантів. "New Atlanteans", 2008.
23. Зубкова А.Б. — Притчі Лао-Цзи. "New Atlanteans", 2011.
24. Зубкова А.Б. — Притчі про старця Зосиму. "New Atlanteans", 2013.
25. Зубкова А.Б. — Божественні сказання земель слов'янських. "New Atlanteans", 2013.
26. Зубкова А.Б. — Сказання про князя Дмитра та Волхву. "New Atlanteans", 2013.
27. Зубкова А.Б. — Суфійські притчі. "New Atlanteans", 2014.
28. Тетяна М. — Виворіт світу матерії. "NewAtlanteans", 2012.

29. Теплий А.В. (сост.) — Книга Воїна Духа. "NewAtlanteans", 2008.

Відеофільми

1. Занурення у гармонію природи. Шлях до раю. (Слайд шоу). 90 хвилин (на CD або DVD),
2. Духовне серце. 70 хвилин.
3. Саттва (Гармонія, Чистота). 60 хвилин.
4. Саттва туманів. 75 хвилин.
5. Саттва весни. 90 хвилин.
6. Мистецтво бути щасливими. 42 хвилини (HD-video).
7. Практична екопсихологія. 60 хвилин (HD-Video).
8. Ключі до таємниць буття. Набуття Безсмертя. 38 хвилин (HD-Video).
9. Бхакті-йога. 47 хвилин (HD-video).
10. Крійя-йога. 40 хвилин (HD-Video).
11. Йога Крішни. 80 хвилин (HD-Video).
12. Йога буддизму. 135 хвилин, у 2-х частинах (HD-video).
13. Даоська йога. 90 хвилин, у 2-х частинах (HD-video).
14. Психічна саморегуляція. 112 хвилин, у 2-х частинах (HD-video).
15. Йога Сатъя Саї. 100 хвилин (HD-Video).
16. Йога суфіїв. 128 хвилин, у 2-х частинах (HD-video).
17. Йога стародавніх русичів. 105 хвилин, у 2-х частинах (HD-video).
18. Йога Атлантів. 82 хвилини (HD-video).
19. Йога Піфагора. 75 хвилин (HD-video).
20. Лайя-йога. 48 хвилин (HD-video).

21. Кундаліні-йога. 45 хвилин (HD-video).
22. Йога дона Хуана Матуса та інших індіанських духовних вождів. 147 хвилин, у 2-х частинах (HD-video).
23. Йога Ісуса Христа. 128 хвилин, у 2-х частинах (HD-video).
24. Агні-йога. 76 хвилин (HD-video).
25. Адвайта-йога. 47 хвилин (HD-video).
26. Аштанга-йога. 60 хвилин (HD-Video).

Відеоролики на www.ru.spiritual-art.info

1. Ранкова гармонія
2. Сім'я лисух
3. Горобчики
4. Тетеревине токування
5. Саттва качок
6. Чернети
7. Чібісята
8. Пірнікози
9. Ховрахи
10. Бог створив красу для тебе!
11. Радість зимового лісу!
12. Полюби!

Аудіокниги

1. Добриня — Билини: 2 CD: 80 та 60 хв.
2. Казка про царівну Несміяну та Івана: CD: 45 хв.
3. Божественні Притчі: CD: 180 хв.
4. Дао-Де-Цзин: CD: 120 хв.
5. Бгаґавад-гіта: CD: 205 хв.
6. Євангеліє від Пилипа: CD: 110 хв.

7. Вірші-медитації. 2 CD: 67 та 79 хв.
8. Притчі про старця Зосиму. CD: 510 хв.

Пісні

<http://ua.spiritual-art.info/music.html>
Книги та фільми можна замовити з сайтів:
<http://stores.lulu.com/spiritualheart>,
<http://ua.spiritual-art.info>.

З іншими матеріалами можна познайомитись,
у тому числі, на сайтах:

www.new-ecopsychology.org/uk
www.ru.path-to-tao.info
www.swami-center.org/uk
www.ru.spiritual-art.info
www.ru.encyclopedia-of-religion.org
449900

Дизайн -
Катерини Смирнової.